

Đáp: Cần niệm Phật để khai mở đại trí của chính mình, thì mới thấy rõ sự sai trái mà chính mình đã tạo ra, nhiên hậu ăn năn sám hối, chịu tu sửa thì mới đúng.

(3) **Hỏi:** Thưa Thầy, con thấy mình ích kỷ chỉ nghĩ đến bản thân con mà không nghĩ đến gia đình và chồng con của mình. Gia đình con vẫn túng thiếu vì con chưa có khỏe hẳn để quyết định đi làm một nơi nào.

A. Con ăn chay. Con cảm ơn Thầy cho con điểu và cứu sống con hơn hai lần, giúp đỡ con tận tình khi Thầy cho điểu con. Con nên ngồi thiền hay con nên đi xin việc làm? Thuốc khi bệnh con không dám uống nhiều vì sợ có độc và con uống vào là mình không khỏe. Uống thuốc hay không con thấy con vẫn không sáng suốt và làm nhiều người buồn lòng. Con hiện uống thuốc bớt lại nhưng vẫn uống ít. Con vẫn khuyên chồng con nên lấy tiền về hưu ra xài bây giờ vì sẽ đỡ lo về vấn đề túng thiếu trong gia đình. Con có cảm tưởng con đã giúp người ngoài nhưng con không biết giúp chính gia đình con. Con còn muốn thanh lọc và bắt đầu thiền lại nhưng bây giờ con chưa có khả năng để làm hai điều này.

B. Con xin Thầy vài lời khuyên bảo: bé Thảo con của con được 3 tuổi. Thảo hồi trước thông minh lắm, bây giờ nhút nhát, con phải ẵm nó đi ra ngoài hưởng khí trời để nó dạn và bớt khổ. Em của con sống trong xã hội Mỹ rất khôn nhưng lúc gặp hoạn nạn cũng phải nhờ lòng từ thiện của người Mỹ để có nhà ở và qua khỏi nỗi khó khăn.

C. Những đứa con trong nhà con không nghe con nói vì tội nó thấy con cứ ở nhà không chịu làm gì cả. Chồng

con muốn ly dị với con trong tương lai. Đời sống con cũng khổ nhất là thấy con không nghe lời mình.

D. Trong quá khứ khi mà con đi xin việc làm ở chỗ chồng con thì họ từ chối hẳn ra mặt nhưng khi con về nhà thì con nghĩ họ kêu con xuống bằng cách nhờ người khác. Khi họ kêu con thì hầu như con không xuống được vì không thích cộng tác với họ lúc đó hoặc vì hoàn cảnh nào đó xảy ra ngăn cản. Nhưng con chưa gặp họ để nói chuyện với họ đằng hoàng là họ muốn con làm, còn gặp mặt chồng con thì chồng con nói không cho con làm chung với anh. Sau lưng anh thì con không giải quyết nổi vấn đề với họ để có thể làm chung với họ. Can đảm con không có để con lén lút đi xin họ việc làm đúng lúc họ mong muốn. Có lẽ vì con giận Thầy, muốn làm buồn lòng Thầy những lúc này để sau đó hối hận nhiều. Chuyện này xảy ra như vậy cả năm nay, con cũng không xin làm chỗ khác vì còn bệnh. Con có nói thẳng trong điện thoại của họ là Thảo sợ, Thảo không đi nhà trẻ để con có thể xuống nói chuyện với họ. Lúc con có thể chở Thảo đi nhà trẻ thì con sợ, con quanh xe về.

NTHM

Katy, Texas

Đáp: Tâm tư con không tự quyết định được, tức là còn bệnh. Trong lúc này con cần bác sĩ điều trị hơn cả. Con đã không tiền, mà còn lo nhiều việc, thì làm sao lo được? Thầy không có cách gì hơn, là chỉ có một pháp tu, để cho mọi người niệm Phật và tự thức mà thôi! Về tiền bạc thì Thầy cũng nghèo, không có! Vậy con nên tự lo liệu, nếu

con thích tu thì chỉ niệm Phật, thì từ từ sẽ giải quyết. Con nói đi nói lại một triệu lần, lúc nào cũng vậy đó thôi, Thầy cũng nghèo như con, con nên thông cảm. Người thiếu thốn và nghèo khổ mới thấy được sự sai lầm của chính mình, lo ăn năn sám hối, tụng tu và tụng cứu. Chúc con vui tiến.

*Quý thương.
Lương Sĩ Hằng*

S., ngày 28/2/97

Kính gửi Đức Thầy mến yêu,

Con tên HNM sanh năm Mậu Ngọ, 68 tuổi. Bắt đầu con biết PLVV và thực hành ngày 30/7 năm Mậu Ngọ. Trước đó con tìm Thầy mà không có quyền được gặp Thầy. Con thường đến đường hẻm chợ xã lấy đơn Thầy mà chưa diện kiến Thầy lần nào cả, đây lần đầu gửi thơ cho Thầy, con nghe băng giảng và sách của Thầy rất đầy đủ. Mà nay gần 20 năm trường chạy học đạo, mà sao con thấy con chậm tiêu quá Thầy. Kính nhờ ân sư quán xét thân tâm con coi còn kẹt cái gì, Thầy chỉ cho con để con mài dũa nó lại. Đời của con thì từ nhỏ đến lớn sống ở chỗ đó Thầy, con quậy mấy chục năm: hồi nhỏ con sống cái nghề lắc bầu cua, bông vụ, lớn lên con chạy taxi, xích lô, mấy đời Bảo Đại con đi lính nhảy dù, mãi lính con làm nghề đứng bến xe. Năm 1975 rồi con mới biết tu. Từ nhỏ

đến lớn con chưa biết ăn chay, con ngộ được PLVV là con trường chay một lèo luôn. Chắc con gây nghiệp nhiều quá sao bây giờ tu chậm tiêu quá, con thì lì lợm, chịu tu lằm, không sợ nghèo khổ khó nhọc, chỉ mong tu để giải thoát.

Kính chào Thầy, con mong ngày nào được viếng Thầy.

Atlantic City, ngày 9/7/97

NM con,

Thầy đã vui nhận được thư con đề ngày 20/2/97 từ S. gửi đến. Được biết con bước vào con đường tu học. Năm nay con đã 68 tuổi, con ngộ được PLVV, chịu tu chịu tiến. Tuổi của con trở về phần hồn thanh nhẹ, trẻ trung, không còn tuổi tác, người tu Vô Vi không có tuổi tác. Con có duyên muốn tìm Thầy, nhưng mà không có cơ hội tương ngộ. Đó là xác con trần trược. Nếu con chịu tu lập lại quân bình luồng điện của chính con, thì con sẽ rất dễ tương ngộ cùng Thầy. Thanh nhẹ hòa với thanh nhẹ rất dễ dãi.

Con đã trải qua mấy chục năm, dụng dâu làm đó, miễn sống là thôi, nhưng mà rồi cuộc vận sự trên đời là không. Những gì con làm đều là không có hữu ích cho tâm thân. Con cờ bạc, bầu cua cá cọp, còn cờ bạc, lười biếng không sửa tâm sửa tánh để tiến hóa là bị đọa. Ngày hôm nay con có duyên lành gặp được PLVV để tự xây

dựng khai triển tâm thức của chính mình. Với 68 năm kinh nghiệm, mắt thấy tai nghe của con đều là giả ảo không có sự thật. Vậy con phải trở về với sự thật là KHÔNG. Muốn trở về với KHÔNG là phải niệm Nam Mô A Di Đà Phật theo đường lối của PLVVKHHBPP như Thầy đã thường niệm trong băng để giải nghiệp lực trong nội tâm. Trở về KHÔNG là chánh pháp, không còn sự giao động nữa. Con thanh tịnh con mới thấy nguyên lý của Trời Đất đang diu tiến con. Con ăn cơm, ăn rau, đó là nguyên năng điển quang của càn khôn vũ trụ đã hình thành. Nếu không có mặt trời, mặt trăng làm sao trồng rau, lúa, hình thành để giúp con, vậy thì con đang sống trong điển năng của Trời Đất. Bây giờ con thực hành PLVV là khai triển điển năng quân bình trong tâm thức. Niệm Phật để khai mở huyền bí nội tâm của chính con thì con không có xa đạo và chính con là đạo, thì con trở về KHÔNG. Vạn sự trên đời là không, không nên mê hoặc. Thiên hạ ca tụng Thích Ca, thiên hạ ca tụng Quan Âm, thiên hạ ca tụng Thần này, Thượng Đế kia, nhưng mà thiên hạ không có ca tụng con! Ông nằm trong nguyên lý đó mà mất quân bình mà thôi! Bây giờ con lập lại quân bình, là họ sẽ ca tụng con! Ông đã sống trong nhịn nhục, tất cả Tiên Phật đều nhờ nhịn nhục mà thăng hoa. Ngày hôm nay con có cơ hội nhịn nhục, nên tiếp tục nhịn nhục, sửa mình tức là tu. Tự nhiên con sẽ trở thành người vinh quang sang trọng tại mặt đất. Chỉ vì trần tục sân si, con có đủ tài liệu của Thầy nên nghe cho kỹ. Thầy không phải nói văn chương tại thế gian, nhưng mà Thầy hỗ trợ điển khí cho người nghe tự thức tâm. Vì sao? Nhờ Thầy làm PLTC hiệp khí cùng Trời Đất, âm thanh của Thầy

khác hơn người thường, thực hành bố thí chơn ngôn, tận độ quần sanh.

Vạn sự trên đời là không, rốt cuộc không có sự thật, phải trở về không. Không có ai giỏi hơn ai hết, xưng hô đủ thứ nhưng mà rốt cuộc không làm được việc gì, từ không giới đến rồi phải ra đi với hai bàn tay không, không làm được một việc gì cho chính mình là bị tội. Ngày hôm nay con có duyên lành được tu, được hiểu lấy chính con, con sẽ vượt khỏi tội trạng hành hạ ở địa ngục. Chúc con vui tiến.

Quý thương,
Lương Sĩ Hằng

TP, ngày 30/5/97

Kính thưa Ông Tám,

Năm 1994, có nhiều lần trong lúc công phu hoặc lúc không công phu, con xin Ông Tám cơ hội đền ơn đáp nghĩa gia đình bằng cách rời nơi làm việc ở quê nhà (vì tiền lương không thể giúp gì được gia đình) để chuyển đến thành phố... Tháng 9/1994 con được cơ hội lên thành phố kiếm được nhiều tiền và làm được nhiều điều có ích cho gia đình. Con vẫn được điều kiện tu rất tốt, không tiến được là do con thôi. Con gặp nhiều may mắn. Hôm nay con kính báo cùng ông Tám. Con thắc mắc không biết có phải là ông Tám giúp hay không vì con không đủ điển quang để cảm nhận. Con rất sợ người giúp thuộc

khối khác. Nếu đúng là ông Tám thì con yên tâm. Còn nếu không phải là ông Tám có sao không? Rằm tháng 4 vừa qua, ở quê nhà con có rước kiếng Quan Thánh. Con xin báo cáo cùng ông Tám.

Hiện nay con không hít vào được một cái nào trong PLTC khi công phu. Vì sợ hành pháp thiếu một phần cũng không được, nên con cũng cố gắng hít vào một cái rồi thở ra, rất nhanh và không đúng cách, không biết như thế thì có sao không?

Bà Bảy (Thanh Đa) bảo con có phần ngoại tâm khá nặng, nếu tu không đàng hoàng coi chừng bị mượn xác màn này. Con nghe cũng hơi sợ, nhưng nhờ vậy con cố gắng hơn. Bà Bảy nói có đúng không? Đôi dòng gửi đến ông Tám rõ để con yên tâm hơn. Nếu có thể được, ông Tám trả lời, không thì thôi, miễn ông Tám biết là đủ rồi. Con xin hứa với ông Tám con sẽ cố gắng tu. Mong ngày được gặp lại ông Tám.

Con,
TTTT

Atlantic City, ngày 9/7/97

TT con,

Ông Tám vui nhận được thư con đề ngày 30/5/97. Được biết con có tâm muốn tu, muốn thực hành PLVVKHHBPP để khai triển trực giác của chính mình,

chứ không phải thực hành PLVVKHHBPP để nhờ đỡ. Con càng thực hành phát triển tâm thức của chính con thì sự may mắn sẽ đến với con liên tục, khác hơn người thường. Tâm thức con sẽ được quân bình qua PLTC huệ tâm khai. PLTC là đầy rún, đầy ngực tung lên bộ đầu, hít một hơi như vậy, không ngừng nghỉ, mới là PLTC. Nó chuyển chạy mạch nhâm đốc khai thông, trí tuệ phân minh, hòa hợp với PLTC của Diêu Trì Kim Mẫu ở bên trên chuyển hóa cho quần sanh tại thế gian. Còn kiếng Quan Thánh là giữ tâm trong lành chánh khí của Ngài. Tâm ta lúc nào cũng hướng về sự thanh sạch là giải bỏ tất cả những sự trược ô có thể bám víu tại thế gian. Nghiệp lực đã lôi cuốn con từ nhiều kiếp. Bây giờ con mang xác làm người là nghiệp lực ẩn tàng trong thân kinh khối óc của chính con. Phải nhờ PLTC và niệm Phật theo đúng nguyên lý của PLVVKHHBPP thì nó mới khai mở được đại trí, giải tỏa nghiệp lực từ nhiều kiếp, thì con sẽ trở lại với đường lối thanh bản, thanh nhẹ, tiến hóa tới vô cùng, độ tha tại trần.

Về phần PLTC, con không hít được nhiều là chứng minh bộ ruột con bị ô trược, phải thanh lọc bộ ruột. Bên Mỹ có thuốc thanh lọc ruột, thanh lọc gan, thanh lọc thận, thanh lọc tế bào thì con sẽ làm PLTC nhẹ nhàng và thanh nhẹ, tốt đẹp. Mỗi mỗi đều do nguyên khí của Trời Đất mà sống, xa cách nguyên khí là cơ thể sẽ bị tiêu diệt. Chúng ta làm PLTC để khai mở tâm thức của chính chúng ta càng ngày càng lớn rộng, thức hòa đồng càng ngày càng mở, thì chúng ta mới thực thi được tình thương và đạo đức, quý yêu tất cả muôn loài vạn vật tại thế gian đã hình thành trên mặt đất do Thượng Đế đã ân ban luồng thanh khí diễn hóa sanh vạn vật. Làm PLTC để

hiệp khí cùng Trời Đất thì con mới xuất phát được chơn ngôn. Khi xuất phát được chơn ngôn mới có cơ hội tạo hạnh đức cho mình, bố thí chơn ngôn, độ tha tại trần mới thật là người tu. Nói thật những gì ta đã làm và ta đã đạt được, chỉ có bao nhiêu đó thôi thì không có ngoại xâm. Khi mà chúng ta cầu xin là luồng điển chúng ta thấp rồi, yếu rồi, thì bên ngoài sẽ tấn công chúng ta. Nếu chúng ta phát triển đi lên để hòa hợp với nguyên năng của càn khôn vũ trụ thì sự may mắn cho chúng ta sẽ tràn đầy trong dũng mãnh tiến hóa.

Đạo vốn là không! Chúng ta đi đường đạo phải trở về không mới là đúng. Không, đây không phải là phải bỏ của cải, bỏ vợ con. Tâm thức con trở về không, thì con mới thấy rõ vạn sự trên đời là không. Con mới xác nhận đây là cõi phù sanh tạm bợ, cơ tạn con mong manh, chắc chắn là sanh, bệnh, chết, không biết được phần Hồn sẽ đi về đâu.

Ngày hôm nay, con có pháp tu, lập lại quân bình điển quang của chính con, con hiểu con nhiều hơn, càng ngày càng tu càng hiểu mình, mới thấy nguyên lý của Phật Pháp. Hiểu được phần hồn là chủ của thể xác, chủ của một tiểu thiên địa hòa hợp với càn khôn vũ trụ chớ không phải nhỏ thì phải nhờ nguyên khí khai sáng chính con, và hiểu chính con nhiều hơn, cuối cùng đi tới thanh nhẹ, ánh sáng vô cùng. Con là Phật mới hòa tan với luồng điển diệu thanh của Trời Đất mà tiến hóa. Con nhìn mặt trời, Nhật Quang Phật, phải ánh sáng của mặt trời thanh nhẹ vô cùng không? Mà con đi vào mặt trời thì nó chỉ có một đất nóng thôi, có gì, nó không thấy sáng, nhưng mà người đời thấy nó sáng, cho nên từ bi là ánh sáng vô cùng tận. Nguyệt Quang Phật cũng vậy, ánh sáng

thanh dịu độ tha tại trần cho nên Phật lớn rộng vô cùng tận, thanh nhẹ vô cùng, chứ không phải Phật là một vị nấn thành hình ngôi đống, làm hào quang giả. Đó là một vị Phật, không phải! Cái đó là tà pháp, ỷ lại đi xuống không tiến hóa nổi. Còn chúng ta tu PLVVKHHBPP khai thác chính mình, khai triển tới vô cùng, ánh sáng tiến về vô cùng tận mới đạt tới vô sanh bất diệt, sẽ không còn lo âu chuyện có có không không nữa, lúc nào cũng bố thí chơn ngôn cho mọi người tự tu tự thức, thức của con sẽ tràn đầy.

Như ông Tám hiện tại, vốn vẹn chỉ có tu không, sửa mình tiến hóa trong thanh tịnh, phục vụ tối đa. Ngày hôm nay, ông Tám mới có cơ hội thở thở cùng con vài lời chơn lý để con tự thức tự tu tự tiến. Chúng ta không xa nhau, đi chung một đường lối, không có xa nhau. Càn khôn vũ trụ hiện tại cho con người thấy rõ sự giao thông rất cận kề không có xa cách. Vận chuyển từ phi cơ, từ máy điện tử, mỗi mỗi đã đem cho nhau một cách mau chóng, không xa nhau! Con người chưa thông cảm được nguyên lý này, vẫn còn trần trước cố chấp, si mê, không tiến hóa nổi. Sự giao thông của Trời Đất đã chuyển, Thượng Đế đã chuyển bao nhiêu năm, bao nhiêu kiếp ngày nay mới hình thành, mà con người còn muốn quản lý nguyên lý của Trời Đất là chuyện sai! Con người chỉ theo nguyên lý của Trời Đất mà tự thức thì mới có cơ hội tiến hóa. Con người còn muốn quản lý nguyên lý của Trời Đất là sai! U mê làm sao quản lý được ông Trời! Không hiểu ông Trời là ai? Sự thanh nhẹ vô cùng! Đại bi tận độ quần sanh. Nhưng khối óc trần trước không hiểu được chính nó sẽ học khổ và khổ thêm nhiên hậu nó mới có cơ hội thức giác thì nó mới hiểu nó tự đày đọa nó, không có

đầy đọa được ai! Tạo khổ cho quần sanh, không tiến hóa nổi.

Thầy có đôi lời nhắn nhủ con phải thực hành đúng đắn, nhất là bộ ruột, bộ ruột chúng ta hít không được, thở không được là độc tố bám víu, cho nên mỗi buổi sáng con phải uống nước trái chanh, chút tiêu, chút muối, để cho nó lọc sạch bao tử, bộ ruột, bộ tiêu hóa con tốt, thì lúc đó con sẽ hít được. Bây giờ ở quê nhà không có phương tiện như bên Mỹ. Ở bên Mỹ có thuốc thanh lọc ruột, thanh lọc gan, thanh lọc thận, thanh lọc tế bào thì con sẽ khỏe lắm. Hiện tại ở quê nhà có thể dùng phương tiện sẵn có ở quê nhà, 1/2 trái chanh mỗi buổi sáng, một chút tiêu, một chút muối, uống để lọc sạch cái bao tử và bộ ruột của con. Chanh có nhiệm vụ giải độc tố và trừ tà. Bộ ruột chúng ta dơ, hôi thúi thì tà khí mới tấn công. Nếu bộ ruột chúng ta sạch thì không có tà khí nào tấn công được hết. Con cứ làm như vậy trong khoảng vài ba tháng thì con thấy bộ ruột con nhẹ và con sẽ hít thở dài hơn, con mới quý PLTC, con mới thấy PLTC huệ tâm khai rõ rệt, càng làm Pháp Luân nhiều càng ổn định, cơ tạng càng khai triển và quân bình tốt đẹp.
Chúc con vui tiến.

Quý thương,
Lương Sĩ Hằng

VIỆT NAM

S, ngày 6 tháng 2 năm 1997

Kính Đức Thầy,

Con là TT ở BT, có đôi lời kính thân thương gửi đến thăm Thầy với lòng chân thành kính yêu. Kính Đức Thầy, kể từ Thầy xa quê nhà đến nay con rất trông nhớ đến Thầy, mà con không dám gửi thư qua thăm Thầy. Con chỉ nhớ lời Thầy dạy: “nhớ Thầy, tinh tấn công phu, niệm Phật”. Như quá trình con công phu lúc Thầy còn ở quê nhà, đến nay nghiệp quả nó đè con nhiều hơn, là con thấy con công phu tinh tấn.

Kính Bạch Thầy, ngày nay, vì công trình tu học của chúng con ở BT, con cúi xin Thầy tha lỗi, vì con biết Thầy bận nhiều việc hệ trọng hơn việc của con, con xin kính trình lên Đức Thầy hoan hỷ chỉ dạy cho con.

Kính trình Đức Thầy, chúng con ở BT, có họp lại chung thiền từ tháng một năm Bình Tý đến nay. Vào khoảng đầu tháng chạp âm lịch, có một quan tiếp điển của một Đức Quan Thánh, Đức Cụ Tổ, Đức Thầy, Đức Quan Âm và Đấng Vô Cực dạy đạo.

Kính thưa Đức Thầy, sự kiện này con trình độ tu học còn non yếu; do đó con bán nghi bán tín, kính xin Đức Thầy, vì tình thương với công tu học của chúng con, sự hư thật thế nào, kính xin Thầy chỉ dạy. Con rất mong thư Thầy vì tình yêu thương của chúng con, xin Thầy khẩn dạy cho chúng con biết.

Cuối thư, chúng con xin kính dâng lên Thầy tấm lòng kính thương chân thành của chúng con.

Sydney, ngày 12/3/97

T con,

Thầy vui nhận được thư con đề ngày 6/2/97 được biết con đang phân vân về điểm nhập xác. Chúng ta là người tu Vô Vi - mục đích là khai triển trực giác của chính mình, không tin bất cứ những gì từ đâu đưa đến mà chúng ta không thấy rõ rệt. PLVVKHHBPP là khí trược lưu thanh, hòa với thanh mới tiến hóa tới vô cùng được. Con nên dày công bỏ thì giờ thực hành PLVV để khai triển thần kinh khối óc của chính con. Chúng ta nhìn lại cái xác của chúng ta từ siêu nhiên mà hình thành, đã qua biết bao nhiêu năm mới hình thành được cái tiểu thiên địa này, là tài sản cuối cùng: thiên địa nhân—bản thân của con là đại diện Trời Đất mà hành sự, càng tu càng niệm Phật, càng giải nghiệp tâm. Nếu tu mà tin ông lên bà xuống, tức là tạo thêm nghiệp mà không tiến. Phật Pháp khai triển trực giác của hành giả tới vô cùng, và dẹp bỏ tất cả những hình tướng loạn thuyết ở bên ngoài. Chỉ khai triển từ bên trong ra - đi lên - thức giác, sáng suốt mới tiến tới cảnh vô cùng tận là Thiên Quốc xán lạn.

Tâm chúng ta thanh nhẹ thì chúng ta mới nhận được luồng điện của Đại Từ Bi tận độ từ giờ phút khắc. Càng tu càng vui, càng tu càng khỏe mạnh, càng trẻ trung, chớ không phải tu mà ỷ lại nơi ông lên bà xuống được. Tại vì các con còn vị nể thiêng liêng và không có

dám đặt câu hỏi trực tiếp: Ngài từ đâu đến, đến bằng cách nào? Ai cho phép Ngài nhập xác? Luật nhân quả ra sao? Hỏi thét một hồi thì đối phương phải nể chúng ta và tự động rời khỏi thể xác ô trược. Thiêng liêng xưng danh: Tiên, Thánh, Trời, Phật, Thượng Đế đủ thứ đâu có nhập vào trong cái thể xác ô trược? Các con đâu có thấy bộ ruột các con dơ dáy, cơ tạng các con dơ dáy, mất trật tự chừng nào! Ráng tu đi để giải bớt; khi nó thanh tịnh, nó mới khôi phục lại trật tự siêu nhiên, lúc đó âm dương hợp nhứt, cơ tạng chúng ta được vui hòa thanh nhẹ và thoát khỏi sức hút của hồng trần, không còn nuôi dưỡng sự mê tín dị đoan.

Nhiều người đã tu thiền Vô Vi nửa chừng rồi cho rằng tôi thấy Quan Thánh, tôi thấy Quan Âm này kia kia nọ, mà nó không hiểu là vì trong cơ tạng của nó có sán lải nhiều lắm, vi khuẩn bất chánh nhiều lắm... chạy vô trong máu huyết của nó, nên nó tưởng đến đâu thì hiện đến đó; tưởng là thật, mà không phải thật! Khi mà tôi thấy thật rồi, người tu thấy thật, là biết được chính mình đã phát triển thanh nhẹ tới vô cùng như một Vị Phật, thì không có nuôi dưỡng bất cứ những mê tín dị đoan hay là Thiên Cơ đủ chuyện để phá hoại cuộc sống hiện tại của nhân sinh. Những điều đó các con nên cảnh giác rõ ràng. Chính mình có một pháp để thực hành phát triển tâm thức của chính mình và khỏe mạnh phục vụ quần sanh. Tại sao tu mà còn phải phục vụ? Con càng tu, con càng muốn nhiều người tu, mà nhiều người đến với con, con phải tận tâm phục vụ cho họ biết họ là một khả năng của càn khôn vũ trụ, đã và đang hành và đang tiến; đó mới đúng đắn xây dựng hướng về Phật Pháp là thanh nhẹ, vô danh, vô hình, vô tướng. Nếu còn hình còn tướng là giả ảo, không

phải sự thật! PLVVKHHBPP có bằng chứng rõ rệt trong thực hành để thấy, để kiểm chứng và tiến hóa chứ không dựa nơi lời của Phật để lại, là tam sao thất bổn, luận đi xét lại, tạo sai cho chính mình, không tiến được. Thiên Địa Nhơn - con là con người, là tài sản cuối cùng của tiểu thiên địa này. Con chịu hành PLVV là khai thác lấy con, là cơ hội cuối cùng này để hiểu được cuộc sống của chúng ta đều là do điển vũ trụ quang ban chiếu, và chúng ta cần hành triển với thanh nhẹ của vũ trụ mới tiến tới Phật Pháp rõ rệt.

Thanh nhẹ mới tiến tới Phật Pháp, nặng trước nhờ đỡ là không nhẹ; nặng trước, nhờ đỡ, cúng lạy, đó là tự làm yếu thần kinh khối óc của chúng ta, kinh kệ không có, trật tự không có, nội tâm nội tạng không có trật tự. Đêm đêm các con lấy nguyên khí của càn khôn vũ trụ để lập lại trật tự thanh nhẹ, hướng về thanh tịnh thực hành đi tới đích. Phải dày công, mọi người tại thế gian phải dày công! Con thấy muốn có cọng rau ăn cũng phải có ngày tháng giờ thì nó mới mọc lên nhờ điện năng của vũ trụ. Nếu không có thì giờ, không chịu chờ đợi thì làm sao có rau, có lúa ăn - lúa Trời rõ rệt - chúng ta ăn cơm một ngày hai buổi, sữa tắm sữa tắm, tu tiến thuận hòa, giải mở tâm thức. Khuyến người đời nên tránh sự gian xảo dối trá mà thực hành đúng đắn đi lên, thì cõi âm nó không có xâm chiếm các con được. Nếu mà các con theo chiều hướng của nó thì buộc đủ điều—càng buộc thì thần kinh của con càng yếu, hạng nhứt là cầu cơ cũng vậy. Con thử cầu cơ, rồi cuộc rồi thần kinh cũng phải yếu, rồi cuộc cũng bị bên kia nó xâm nhập mà không làm chủ lấy chính mình được. Người tu Vô Vi hiểu rõ hồn là chủ của thể xác, sự sáng suốt đã phục vụ thể xác, sửa mình tiến hóa

nhiên hậu mới có cơ hội ảnh hưởng những người kế tiếp. Tâm thân thường lạc, tu giải nó mới thường lạc, còn tu mà ôm, ôm vào càng ngày càng nhiều: một chút thì Quan Thánh nói như vậy, Tề Thiên Đại Thánh nói thế nọ, rồi ông Phật Di Lạc nói như vậy, thì làm sao mà chúng ta chứa được những cái điều mà chúng ta không có thể hiểu được. Phải thực hành từ bước một thì mới khai triển; con thấy giá trị sức khỏe và tâm linh của con có, con mới đóng góp cho xã hội, quốc gia nhân quần tốt đẹp. Hiểu mình để tiến hóa, mọi người đều có cơ cấu siêu nhiên. Hồn từ tam thập tam thiên giáng lâm xuống thế gian vào ngũ tạng thể xác đen tối này, kích động và phản động để giải tất cả những sự trược ô và trở về với thanh tịnh. Thanh tịnh tức là sáng suốt. Khối óc của con là một điểm sáng trong vũ trụ, tại quả địa cầu. Nếu con không biết lo cho con thì tương lai không có gì hết. Đêm đêm con lo tu, là lo cho tương lai của phần hồn; lúc lìa xác bạn bè đông đủ, sự sáng suốt Bề Trên chiếu cố và dẫn tiến chúng ta bằng lòng hành triển. Pháp con lượm được và xác con có, là con đã có hai, nay chỉ thiếu thực hành mà thôi. Cố gắng thực hành để tự giải quyết trận đồ của chính mình là chuyện cần thiết trong cuộc sống hiện tại. Càng ngày con càng tu, hòa hợp với càn khôn vũ trụ, điển năng con càng ngày càng dồi dào, con mới tận độ quần sanh. Tiếng nói của con được quân bình và thanh nhẹ mới giúp được người kế tiếp; thực hành tiến tới khỏe mạnh và tâm linh sáng suốt, không nên mơ mộng chuyện này chuyện nọ. Thực chất của ta đã hiểu rồi, từ tam thập tam thiên giáng lâm xuống thế gian, bây giờ phải giải tất cả nghiệp tâm, nghiệp của tiền kiếp nhiên hậu chúng ta mới trở về quê xưa chốn cũ của chúng ta, chớ không phải là chuyện

mới dâu. Cứ việc đêm đêm tu thiền, cũng như trước kia con đã gặp Thầy tại VN, thì Thầy càng ngày càng khỏe mạnh, càng trẻ ra; mọi người đều vui hòa với Thầy. Một thân một mình Thầy đi khắp thế giới, đó là chuyện hi hữu mà chính chúng ta ở VN không có thể suy tính được cái việc ngày hôm nay của Thầy, chứng minh là do sự thanh nhẹ của hành giả mà Thượng Đế mới chiếu cho có cơ hội tiến hóa, là phục vụ quần sanh. Chúng con thấy như vậy là chuyện lớn chứ đâu phải làm chuyện nhỏ, làm cho mọi người được vui, được hiểu lấy chính họ là điều cần thiết trong quả địa cầu này. Đau khổ vô cùng, có xác có tâm mà không hiểu lấy chính mình là đau khổ vô cùng, giờ phút lâm chung không biết đi đâu. Cho nên Thầy cố công tu để có sự hiện diện trên mặt đất và nói lại cho mọi người nghe là phải tự hành tự tiến, không ỷ lại. Nếu ỷ lại là suy đồi, tâm thức càng ngày càng yếu ớt, càng lạc hậu và không có tiến hóa nổi. Cái cảnh thanh nhẹ của Trời Đất đã sắp đặt sẵn, đón rước tâm linh bằng lòng tiến hóa sẽ có cơ hội đến đó, và dự cảnh thanh bình tốt đẹp của Thượng Đế hằng ban chiếu.

Các con ở quê nhà thiếu thốn, đó là dịp cho con thức tâm. Con càng cảm thấy khổ thì con càng cảm thấy Phật từ khổ mà ra, Phật không có phải sướng, Phật không phải là những hình thờ mà đặt trong chùa đeo bóng đèn giả, làm hào quang giả - cái chuyện đó là không đúng. Chúng ta khai triển tâm thức, lấy nguyên khí của càn khôn vũ trụ hòa hợp trong cơ tạng và khối óc của chúng ta phải sáng ra, cái đó mới là chính pháp. Làm bất cứ cái gì ở thế gian do con người bịa đặt cũng là giả, là vị trí con người bị giới hạn thì làm sao bịa đặt được. Lợi dụng bóng đèn 6 volts để gắn hào quang trên đầu ông

Phật là giả chớ đâu có thật. Đã giả còn giả thêm! Người chủ thờ hình tượng đó phải có tội. Con ráng tu đi để một ngày nào con sẽ thấy rõ với hành động của những người đó như vậy, kết quả họ sẽ đi đến đâu? Lợi dụng Phật Pháp, tác kinh tác kệ, nói lời Phật mà lời chính mình không có thì làm sao phục vụ quần sanh? Mình đã tự gạt rồi, làm sao mà cứu mình được? Đã tự gạt, sẽ gạt người khác, do đó mà có tội, khi lia xác xuống địa ngục phải mò mò học từ chữ một, học kinh mà không hiểu nguyên lý của Trời Đất, thờ Phật mà không hiểu nguyên lý của Phật là không tiến hóa. Phật không có hộ phò người thế gian, nhưng người thế gian cần khổ, khổ mới bước vào biên giới của Phật Pháp, dứt khoát tình đời mới bước vào Phật Pháp tiến hóa được.

Ngày hôm nay chúng con may mắn mới gặp được PLVV. Con niệm Phật thường xuyên để khai triển huyền bí trong nội thức của chính con, không cần đi tìm những sách huyền bí vô ích; nó nói đông nói tây chớ không có đạt cái gì hết. Chúng ta tu, dày công tu, chúng ta mới thấy rõ, tôi tu đến ngày nay chưa được cái gì hết. Tại sao? Tại tôi lo bên ngoài, tại tôi thuyết lý u ơ, tôi không nói sự thật trong nội tâm của tôi, thì làm sao tôi phát triển? Con niệm Phật tức là con nói chuyện với chính con và khai sáng lấy chính con, và có cơ thể chứng minh tiến bộ của chính mình.

Khối óc thay đổi, tâm thanh tịnh lúc nào cũng vui hòa với các giới trong tinh thần phục vụ của Thượng Đế. Thượng Đế đã sanh phần hồn xuống thế gian, hóa hóa sanh sanh mà Ngài không theo dõi đâu phải là Thượng Đế? Lúc nào Ngài cũng theo dõi và chung sống với chúng ta, dẫn tiến chúng ta từ hoàn cảnh này tới hoàn

cảnh ngộ mà chúng ta quên ơn Ngài, nguyện kêu gọi Ngài nhưng mà không thật với chính Ngài, cũng là bị tội, cũng là xuống địa ngục phải học lại. Địa ngục là cơ cấu tốt đẹp để dẫn tiến tâm linh tiến hóa. Tâm bằng lòng dứt khoát như vậy, không có tiếp tục xảo lảo và lường gạt chính mình.

Lời nói của Thầy cũng có thể tam sao thất bổn, người nghe được, người này lập lại một chút, người kia lập lại chút nữa, rồi sửa là mất cái bản chánh đi, cần phải thực hành mới khai triển chuyện sẵn có của chính mình, thức giác khai triển. Khi con tu, trực giác của con là khả năng của chính con. Lúc con phát triển ra mình triết giảng giải cho người kế tiếp rõ rệt đường đi của chính họ, chớ không cần phải xin Phật Tiên, không cần tìm sư phụ. Thích Ca đâu có tìm sư phụ, mà Thích Ca vẫn đắc đạo! Sư phụ của Thích Ca là đâu, là ở đâu? Sư phụ của Thích Ca là người đau khổ, là chúng ta có cơ hội đến gần biên giới của Phật Pháp để tu tiến tới thanh tịnh. Dốc lòng tu sẽ đạt tới kết quả tốt, khuyên các con không nên mê tín dị đoan như nhiều người thấy mà không nghiệm được, không nên đem vào óc hại tâm thân.
Chúc con vui tiến.

Quý thương,
Lương Sĩ Hằng

Kính thưa Thầy,

Con có những thắc mắc trong việc tu học, con rất kính mong Thầy giải đáp cho con được hiểu.

Trong Ledweekly 55, Thầy có nói: Soi Hồn tốt nhất là ba lần trong ngày, chứ không phải ba lần trong đêm...”, vậy sau khi con thiền giờ chánh tý xong (xả thiền rồi), con có thể thiền lại lần nữa không? Với đủ bốn động tác: Nguyện, Soi Hồn, Pháp Luân, Thiền Định? Thầy giảng: làm Pháp Luân nhiều thì tốt... con không hiểu điều này. Trong pháp lý Thầy dạy đêm công phu thở PLTC từ 6 đến 12 hơi. Vì vậy trong ngày và sau giờ thiền đêm, con hay ngồi (với tư thế thiền rồi) từ từ hít thở 6 hơi PLTC (con chỉ thở 6 hơi là thấy mệt), xong thì con niệm Phật, rồi con lại hít thở, và con lại niệm Phật... con làm nhiều lần. Thưa Thầy có được không?

Trong buổi thiền, khi đã qua Thiền Định rồi, vậy mà con vẫn thường làm PLTC, thưa Thầy vậy có tốt không? Kính thưa Thầy, những lời giải đáp của Thầy có thể áp dụng với những bạn đạo khác không? hay chỉ riêng cá nhân con?

Con kính chào Thầy.

ĐTNS

Sydney, ngày 16/3/97

NS con,

Thầy vui nhận được thư con thắc mắc về việc thực hành công phu như sau: thứ nhất, con hỏi về Soi Hồn. Soi Hồn phải ý thức rõ là làm gì? Soi Hồn là tập trung, khí điển trung tâm bộ đầu phát triển đi lên, hòa hợp với tinh ba của vũ trụ. Tinh khí phát triển, hòa hợp với tinh ba của vũ trụ, lúc đó được thanh nhẹ, rồi mới đời đạo song tu. Soi Hồn tốt nhất là ba lần: sáng một lần, trưa một lần, tối khuya trong giờ công phu Soi Hồn một lần nữa, đó là ba lần.

Sau giờ chánh tỵ, khi thiền rồi và hồi trở lại thì nên cho xác nghỉ, con mới có thể tiếp tục tu thiền được. Muốn tiếp tục thiền phải làm đủ môn: Soi Hồn, Pháp Luân, Thiền Định, vì làm nhiều để gây tập quán tốt và thần kinh khai triển đều. Khi mà đạt tới thanh nhẹ, dùng ý thiền, dùng ý tưởng là khí điển chuyển ngay. Khi làm PL là nó sẽ chuyển tự động ngay. Bây giờ con phải khổ công làm đều như vậy mới tốt. Con có thể làm PLTC bất cứ lúc nào, nhớ đẩy rún, đẩy bụng tung lên bộ đầu. Khi quen rồi thì con ngồi đầu, dùng ý cũng có thể chuyển khí điển hòa hợp với tự nhiên tự động nó chuyển. Môn thiền này do ý chí người hành và chịu phát triển đồng đều, tức là nhắc nhở chính mình, nhiên hậu mới đạt được sự thanh nhẹ tốt đẹp bằng ý, bằng trí, chứ không phải bằng lý luận. Trí ý là hành về điển giới thanh nhẹ, làm đúng cách với sáu hơi là cũng đủ mệt rồi. Phải nhập định tham thiền, ngồi càng lâu càng tốt. Nếu cơ thể mệt mỏi, phải cho nó nghỉ. Làm Chiếu Minh để hỗ trợ cho cơ thể, nhiên hậu mới ngồi lại thiền được. Nếu con có thì giờ làm nhiều lần là quý, càng làm được nhiều lần càng gây được tập quán tốt, tiến tới toàn thân tự động chuyển chạy như vậy. PLTC huệ tâm khai, là hòa hợp với PLTC của càn khôn

vũ trụ, mà dựa vào đó để tiến hóa. Điều Trì Kim Mẫu độ chúng sinh bằng PLTC. Nhờ chúng ta hành, khả năng chúng ta phát triển đi lên, nhiên hậu mới nhận được. Đừng có cầu xin, Mẫu không đến mà ma đến, lúc đó nó nhập xác nói bậy nói bạ: đây là điển ông Tám, đây là điển ông Tư, nói tùm lum hết, cái đó không đúng! Thực hành đúng đắn lên thì thấy rõ mà sửa mình, chớ không phải thấy để nói cho người khác mê tín, làm cho người khác động loạn trong lúc người ta chưa có khả năng tiến tới đó.

Làm PLTC thường xuyên sẽ tốt và có hiệu lực. Cũng có thể làm PLTC trong khi làm việc cho nó đều hòa. Làm bằng trí ý là khí nó chuyển chạy tự động. Phần hồn lúc đó thanh nhẹ, học những chuyện ở bên trên, ai chọc cũng không có giận, ai chửi cũng không có ghét họ; bất cứ hành động nào từ bên ngoài kích động vào bên trong là chúng ta chỉ có biết cảm ơn mà thôi. Thực hành cho đúng đắn, cứ thực hành như vậy đi tới. Đêm đêm tu, ngày ngày tưởng nhớ, có dịp cũng tu luôn, đâu có sao! Hữu ích mà! Lấy nguyên khí của Trời Đất để giải mở chính mình. Người nào có khả năng làm được là có thể làm, chớ không phải dành riêng cho ai, mà sự thật người nào dày công, cố công người đó sẽ tận hưởng sự thanh nhẹ của Đại Bi, rất rõ rệt. Cứ thực hành đi, lấy kinh nghiệm của chính mình nói chuyện với người khác nghe là đủ rồi. Tu bằng trí, bằng ý, thân xác chúng ta biết là tạm, trí ý chúng ta là vô cùng, phải dùng trí ý, ngày đêm nhớ cái đường lối tu học của chính mình là tốt. Khi qua Thiên Định, đã định rồi là xong, có thể xả, nghỉ ngơi làm việc, còn việc sanh sống nữa, chớ không phải là chuyện tu không! Rồi cái duyên nó sẽ đưa đến, chúng ta mới

phục vụ, chúng ta sẽ có cơm ăn áo mặc, vui hòa và làm việc tận tâm, đâu đâu cũng cần người tận tâm, không cần những người hỗn ẩu, lười biếng. Khi mà thở sáu hơi rồi, cảm thấy mệt vẫn còn yếu, thở đúng sáu hơi là mặt mày hồng hào, nhẹ nhàng không còn mệt nữa. Lúc đó là lần lần đi tới tự động rồi nhớ tưởng nguyên lý Nam Mô A Di Đà Phật. Nhớ Nam Mô A Di Đà Phật khó hơn niệm. Đi tới giai đoạn đó, là toàn thân tự động rồi, thì không lâu nó sẽ phát sáng, không còn mê chấp nữa, hóa giải những kích động từ đâu đưa đến. Pháp lực lúc đó nó mạnh rồi, phải thanh tịnh, khiêm nhường học hỏi, chớ không nên cho ta là đủ, chưa đủ đâu, đi tới vô cùng mà học hoài, hành hoài sẽ được tiến hoài. Thầy chỉ có bao nhiêu lời, mỗi mỗi đều do ý chí của mỗi hành giả tự tu thôi. Người có ý chí lười biếng thì không có thể tu được. Siêng năng trật tự thì mới có thể tu được; nếu làm biếng thì suốt cuộc đời không tiến thân nổi. Làm sao giải tỏa được con ma lười biếng thì mới thật là người tu. Chúc con vui tiến.

Quý thương,
Lương Sĩ Hằng

S, ngày 25/12/96

Kính thưa Thầy,

Đọc thư hồi âm của Thầy đăng trên LED Weekly 63, cả gia đình tuy buồn đôi chút về sự mất mát của đứa con thân yêu, nhưng được an ủi qua sự tiết lộ của Thầy, đứa con bất hạnh được ân phước hướng về cõi tiên mà hành

sự, nên gia đình chúng con an tâm và tiếp tục tinh tấn tu hành hơn nữa. Kính xin Thầy chỉ dạy thêm cho gia đình chúng con việc lưu trữ tro xác của Trí (sẽ mang về VN vào tháng 7/97):

- 1) để ở chùa
- 2) rải xuống sông, biển
- 3) lưu trữ trong một tháp nhỏ xây cất trong đất của Trí mua ở Củ Chi
- 4) chôn cất trong nghĩa trang của họ NGUYỄN ở Đức Hòa

Gia đình chúng con (3 người) chuẩn bị đi dự Đại Hội nhưng việc bất thành, vì chúng con chưa có cơ duyên để gặp Thầy sau 17 năm xa cách. Chúng con hy vọng vào một dịp nào đó có thể đi dự Đại Hội và quỳ lạy dưới chân Thầy, và tận hưởng ân điển của Thầy, Chư Tiên, Chư Phật và của Khối Cộng Đồng Vô Vi.

Nhân dịp có bạn đạo qua Thái Lan dự ĐH, con có gửi một số médailles kính nhờ Thầy chứng giám và ban ân điển để cho cả gia đình (luôn cháu nội và ngoại) hưởng sự hỗ trợ bên Trên. Thành kính chúc sức khỏe Thầy được bình an, để dẫn dắt chúng tôi trên đường tu học.

Kính bái,
NVN

Sydney, ngày 2/2/97

N. con,

Thầy đã vui nhận được thư con đề ngày 25/12/96, được biết con đang bước qua giai đoạn tình cảm liên hệ với gia cang, chưa thấu triệt chơn lý, cảm thấy có sự mất mát. Hiểu được chơn lý, hiểu được sự tiến hóa tự nhiên và hỗn nhiên của Trời Đất đã và đang sắp đặt, thì thấy chẳng có gì mất mát cả. Mọi người tới đây ôm xác phàm, học rồi tiến hóa mà thôi. Học sự kích động và phản động của trần gian, chẳng có ai mang được cái gì đi ra cả, trừ những người tu biết xây dựng lấy tâm thức của chính họ để tiến hóa, thì người đó có cơ hội để lại ánh sáng cho chính mình trong chu trình tiến hóa mà thôi. Thiên Địa Nhơn, con là đại diện Trời Đất gom gọn trong thể xác, biết tu là tự khai sáng lấy chính mình, khai sáng được, thực hành PLVVKHHBPP là tự khai sáng tâm thức của chính mình, chỉ có tiến không lùi, không có bận rộn về sinh tử nữa, dù bất cứ ở hoàn cảnh nào, chơn tu tự thức là điều cần thiết mà thôi. Hành pháp tiến thân, đời đạo song tu rõ rệt, minh chánh, không có lường gạt được chính mình nữa.

Người chết có tu, chết chỉ có thiêu, xác rải biển là đủ rồi, không còn lo âu. Còn người đời có con cái thì muốn làm kỷ niệm, thiêu rồi chôn trong một cái hũ, lập cái mồ để cho con cái tới chiêm ngưỡng, có chút đất đai, chút hình thức về đời, chớ sự thật về đạo nó có khác. Người đạo phải căn cứ theo luật nhân quả, tâm làm thân chịu, theo luật đó tiến hóa, theo định luật của Trời Đất, không cần ôm xác người chết để làm gì? Trời Đất đã có sẵn luật

nhân quả dẫn tiến phần hồn rồi, thể xác là tạm bợ mà thôi, của thiên trả địa, chôn đất hay là rải biển cũng xong, không có gì lo âu cả, dứt khoát như vậy; người chết chúng ta thành tâm đưa đi bình an là đủ rồi. Con cái cũng là duyên nghiệp, đến đây học rồi trở về, chớ không ai mất mát gì hết. Hồn là vô sinh bất diệt, nếu tu khai triển ánh sáng trong tâm thức của chính chúng ta là không còn sự đau khổ và chết chóc nữa.

Cho nên Đức Thích Ca đã thành công, thoát luân hồi tại thế gian nhờ Ngài tự tu tự tiến, chớ Ngài không có học của ai hết. Ngài thực hành, thấy như sinh khổ, và Ngài ở trong cái khổ. Tâm thức ở trong khổ và nhìn thấy sự khổ, chấp nhận học khổ để tiến hóa, Thích Ca không có học sung sướng. Ngài từ sung sướng đi học khổ, thì chúng ta tu không nên đòi hỏi sự sung sướng nữa mà thật thà tu tiến mới là có kết quả, dứt khoát tình đời thì mới thăng hoa.

Còn médailles Thầy sẽ tham thiên và ban chiếu luồng điển vào đó để mọi người ý thức được cuối cùng của chúng ta là ánh sáng; vòng tròn bên trên Thầy đã cắt nghĩa trong Led Weekly nhiều lần, là luồng điển của vũ trụ. Chúng ta niệm Nam Mô A Di Đà Phật để hòa đồng, thức hòa đồng để khai triển hòa hợp nguyên khí của căn khôn vũ trụ - tứ đại giai không - tả bành chất, hữu bành cư, trung bành mạng. Tả bành chất: là chúng ta ăn uống này kia kia nọ, hữu bành cư: là chúng ta ăn uống nó trụ phía bên tay mặt rồi xuất ra phía bên tay trái, hai luồng điển khi ăn vô thấy khỏe mạnh là điển dồi dào phát triển đi lên; trung bành mạng: là thể xác chúng ta hoạt động như luồng điển mà thôi. Tất cả mọi người đang sống trong điển khí của Trời Đất mà không biết. Tất cả món

ăn đã chứng minh cho chúng ta thấy, rau cỏ cũng do nguyên khí của Trời Đất sinh tồn tại thế gian, không có cái chỗ đậy kín nào mà trồng được rau cỏ ăn đâu. Lúa gạo cũng vậy, nguyên khí để Trời hỗ trợ nhen sinh, cho nên Thầy gọi là lúa Trời, ăn cơm hai buổi sửa tâm sửa tánh lo tu, dốc lòng tu tiến, biết ta không phải là người ở đây, đến đây tạm học rồi tiến, học những sự kích động và phản động của tình đời, lui về thanh tịnh thì mới có cơ hội tiến hóa tới vô cùng ở tương lai.

Thầy đã chứng minh tất cả những phù hiệu gửi về trả cho con, phải dốc lòng tu, nhìn đó mà thấy luồng điện mình tiến hay lùi, nhìn đó mà nhắc nhở sự tu hành của chính mình, chứ không phải bùa phép như những loại khác để trừ ma ếm quỷ. Tâm chúng ta thành thật thì ma quỷ không xâm chiếm, tâm chúng ta gian xảo thì ma quỷ sẽ xâm chiếm. Nhìn đó mà hiểu điển của càn khôn vũ trụ mà tự tu tự thức, cơ cấu chúng ta toàn là điển của Trời Đất hình thành. Duyên may mới mang xác làm người và cảm nhận sự kích động và phản động là quý giá, lấy oán làm ân để tu tiến là đủ rồi.

Tiện đây Thầy gửi lời thăm gia đình vui khỏe.

Quý thương,
Lương Sĩ Hằng

ĐỨC QUỐC

Hanau, ngày 4 tháng 9 năm 1997

Đức Thầy kính nhớ,

Như con đã thư cho Đức Thầy rõ, chúng con có tổ chức khóa sống chung. Đức Thầy đã đặt tên cho khóa là: Thân Thương và Hòa Bình. Sau sáu tuần lễ chờ đợi kết quả, có tất cả 28 bạn đạo ghi danh tham dự.

Chúng con xin Đức Thầy hỗ trợ và ban cho chúng con sáng suốt, để hiểu rõ ý nghĩa “Thân Thương và Hòa Bình” như thế nào? Chúng con sẽ cố gắng lo tu học, để Đức Thầy được vui.

Chúng con xin Đấng Cha Trời ban cho Đức Thầy, bà Tám và cô Bê được nhiều sức khỏe.

Kính bái,

Thay mặt các bạn đạo tham dự khóa,

Con,

Nguyễn Văn Quang

Montréal, ngày 12/9/97

Kính gửi anh Quang,

Hội trưởng HAHVV Cộng Hòa Liên Bang Đức

Chúng tôi đã vui nhận được thư anh sẽ tổ chức khóa sống chung tại Cộng Hòa Liên Bang Đức trong tinh thần Thân Thương và Hòa Bình. Chúng ta phải ý thức tại sao thân thương? Vì chúng ta đã cùng tu cùng tiến lên và giải

thoát nghiệp tâm trong sự cố gắng thực hành của huynh đệ tử muội; hiện tại chúng ta cảm thức được trần gian là tạm, tu tiến là chánh, bằng lòng ngồi lại với nhau chung sống hòa bình. Hòa bình chỗ nào? Chung một đường lối mới hòa bình, chia rẽ là không có hòa bình, giai cấp không có hòa bình. Thực thi trở về không, không còn không nữa mới thật sự hòa bình. Đường chúng ta đã chọn, chính chúng ta đã hành và chúng ta đã tháo gỡ được lần lần, gặt hái được sự thanh tịnh trong nội tâm. Quý vị huynh tử muội có duyên sum họp tưởng đến Thượng Đế, thì Thượng Đế sẽ ban ơn và xây dựng duyên lành cho mọi người cùng tu cùng tiến trong giai đoạn biến chuyển bất thường ở kỳ này. Chúng ta cố gắng hợp tác, xây dựng cho chính mình, nhiên hậu mới có cơ hội ảnh hưởng cho người kế tiếp.

Chúng ta sống biết chọn một con đường hữu ích, sửa mình để tiến hóa là người tu, ảnh hưởng người kế tiếp, sau khi chúng ta đã đạt được một kết quả tốt cho tâm thân và thành lập được một Hội Ái Hữu khắp năm châu: chúng ta không làm chánh trị, chúng ta không có ôm độc quyền đè đầu người khác, không có chuyện đó, vì quá khứ cho chúng ta thấy những người làm chính trị quyến rũ người làm việc này việc nọ, rồi đưa người vào chỗ chết, không có tiến hóa được. Thử xác và phân hồn đã không tiến hóa được qua nhiều kỳ rồi, những vị lãnh đạo nào nổi tiếng ở thế gian này cũng bị tù tội, khổ cực, gia đình tan nát—các bạn đã ý thức đường lối này—chúng ta cương quyết dứt khoát, dẹp bỏ những hành động bất chánh đó, những hành động mê chấp, chê khen, chúng ta cũng không có áp dụng nữa, chỉ sửa để tiến, không sửa thì không bao giờ tiến.

Tu bất cứ đạo nào, làm bất cứ đường lối nào mà không chịu sửa là không tiến. Nói được mà sửa không được là chỉ có hại dân mà hại mình luôn mà thôi. Chúng ta cần sửa đổi, rồi mới cho cái đó là chánh. Cho nên bạn đạo Vô Vi có người đã tu, có cảm thức được, có lòng buông bỏ tất cả những sự tranh chấp và tiến tới sự thanh nhẹ cao siêu sẵn có của chính mình, tu trong thanh tịnh và nhịn nhục.

Khóa sống chung là một niềm vui để nhắc nhở cho nhau thấy luồng điển của mọi cá nhân có thể khai triển được, tiến tới vô cùng trong thực hành. Hôm nay chúng ta có duyên lành. Một ít người chịu thực hành tu tiến là chuyện phước đức cho chính mọi hành giả, bằng lòng ngồi lại để tu, còn lắm nhảm nói bậy nói bạ, cái đó là ma quỷ. Chúng ta không cần biết, chúng ta chỉ thực thi để khai triển tâm thức của mọi hành giả Vô Vi cho xứng đáng với hai chữ Vô Vi, và tiến tới vô cùng tận. Cuộc sống chúng ta có đầy đủ, chúng ta chỉ thiếu cái chết thôi, không sợ chết, mà đừng mãi sửa mình để tiến hóa là không bao giờ phần hồn sẽ bị sa đọa. Đường lối chính của chúng ta là tu sửa để giải thoát. Giải thoát cái gì? Phần hồn đã bị giam hãm trong cơ thể tiểu thiên địa eo hẹp này mà không có pháp để tìm hiểu lấy chính mình. Ngày hôm nay chúng ta có pháp sửa khối óc, sửa tâm, sửa cơ tạng, một đường lối phát triển tốt đẹp cả tâm lẫn thân, thì chỉ có thực hành mới đạt được.

Thiền là bất khả luận bàn ở chỗ đó, các bạn có thì giờ thiền - thiền là bàn bạc về đạo pháp, mọi người sẽ phát triển và đóng góp trong xây dựng, thật tâm thật tình tới đại hội, tới khóa sống chung. Chúng ta cứ buông bỏ tất cả mọi sự tranh chấp, quên đi thù hận mới là người

tu—còn nhớ sự thù hận tranh chấp thì vẫn không phải là người tu—đó là hành động ma quỷ. Nếu chúng ta bằng lòng tu, khôn thì hiểu mình tu sửa, dại thì tranh chấp tự hại mà thôi.

Lần lần các bạn làm được một lần, sẽ làm được hai lần, ba lần. Mỗi lần sẽ có thêm một số người ý thức được phương pháp thực hành để tự cứu, và xây dựng cho nhau tình thương giữa các bạn. Thân thương là sao? Thân thương cả thiên địa nhân. Các bạn hằng ngày hằng giờ, hằng phút đều có thân thương với Thiên, Địa Nhân, và tình thân thương đó cộng với tình thương của huynh đệ tử muội là một. Quý biết là bao nhiêu, đó là kim cương bất hoại đó bạn! Tâm thức đó là tâm thức kim cương bất hoại, quý thương lẫn nhau, xây dựng cho nhau thì khóa sống chung của chúng ta là một liều thuốc xây dựng tâm thức và độ cho mọi người cùng tu cùng tiến.

Ở nhà các bạn ăn thừa, mặc thừa, mà chỉ có cái tu sửa, chung hợp hòa bình là thiếu thôi. Vậy bây giờ chúng ta phải xây dựng chung hợp hòa bình đâu đó cho có trật tự thì quý biết bao nhiêu. Nam phụ lão ấu, chung hợp hòa bình, tu tiến mới đem lại tin lành cho mặt đất ở ngày mai sẽ bớt khổ đi.

Phương pháp PLVVKHHBPP là cứu khổ ban vui. Chúng ta giải được khổ của nội tâm thì sự vui sẽ ẩn hiện trong cặp mắt long lánh của hành giả tu thiền Vô Vi—bớt tham ăn, bớt vọng động, dừng mãnh tu tiến là chỉ có khỏe mạnh mà thôi. Ở thế gian tham ăn, tham chơi, động loạn gây gổ tự hại mà không tiến. Chúng ta thấy rõ đường lối của thế gian và người tu khác hẳn. Tu chỉ cấm dục tu mà thôi, một đường lối đó đi mãi. Các bạn đã hằng ngày ăn cơm gạo, ngày nào cũng ăn cơm mới có khỏe mạnh, thì

các bạn muốn có điển quang thực tế hơn, thì ngày ngày phải tu, thì điển quang của các bạn sẽ dồi dào và khỏe mạnh. Sức mạnh đó ai cho? Thượng Đế ban mà chúng ta cần có sự thanh tịnh mới nhận được. Cho nên các bạn vui hợp kỳ này, gây thành một tập quán lần lần chúng ta sẽ quen thuộc, từ đó chúng ta mới bằng lòng chung sống hòa bình và tu tiến nhẹ nhàng, không có gì bỡ ngỡ trên đường tu cả. Ma quỷ không có thể lui tới với thanh quang tốt đẹp. Bóng tối lúc nào cũng phải tan. Các bạn không lo thị phi, không lo chuyện bên ngoài, họ nói gì là nói; cái gì của bạn là các bạn cứ làm, thích ứng với sự tiến hóa của Trời Đất thì cứ việc làm, vô hại không có méch lòng bất cứ ai, tâm thanh tịnh, phát triển tâm từ bi của chính mình để dẫn tiến mọi người kế tiếp—đó là nhiệm vụ của các bạn—nhiệm vụ của cuộc sống của một sanh linh ở thế gian này phải hiểu điều này thì mặt đất mới có hòa bình. Nếu không thì sống trong sự tranh chấp, chỉ có phá hoại tâm thân mà thôi. Nếu mình có cái óc phá hoại và độc tài chèn ép người khác, là đương sống đã mang tội rồi. Các bạn phải ý thức những lời gì tôi nói đây. Tôi đã thực hành trong ba cõi, biết bao nhiêu sự chèn ép, biết bao nhiêu sự phá hoại nhưng mà sự thanh tịnh của tôi vẫn vượt qua đến ngày hôm nay, các bạn thấy nhiều chuyện lắm. Cho nên với tuổi trên thất tuần, nhưng tôi vẫn làm việc đều. Sức khỏe có bao nhiêu, cống hiến bao nhiêu, xây dựng bao nhiêu cho tất cả mọi người kế tiếp. Cho nên tại mặt đất này, cái gì có giá trị hơn, các bạn đã thấy rồi. Tôi đi khắp năm châu trong lúc thiếu thốn, không phải là giàu mạnh có tiền, nhưng đi khắp năm châu ai cũng thương, không ai ghét, vì đường lối thực tế. Tôi đã thực hành và ảnh hưởng mọi người cùng tu cùng

thực hành; trong giai đoạn làm người phải tự phát triển, không có bao giờ đi lui được.

Thành thật cảm ơn sự lưu ý của các bạn nhân dịp cuộc sống chung Thân Thương và Hòa Bình. Các bạn sẽ thực hành và thời gian tới đây, chúng ta chung hợp hòa bình trong một ý thiện lành của cộng đồng Vô Vi.

Quý thương,
Lương Sĩ Hằng

BD, ngày 7 tháng 10 năm 1997

Kính Thầy,

Được tin Thầy mổ cả hai mắt, con kính xin vấn an sức khỏe của Thầy. Nghe Tươi kể những giờ phút bên Thầy làm con cũng nôn nao mong muốn, nhưng không biết bao giờ mới có cơ hội gần Thầy. Mỗi lần nghe bạn đạo nhắc đến Thầy, kể về Thầy, con có cảm nhận như Thầy ở bên con, cũng được niềm sướng vui, như có được ân điển của Thầy.

Qua các cuộc điện đàm Thầy đã luôn nhắc nhở: "Con tên Thanh phải hướng về Thanh thì mới đúng theo tên của con..." Con nghe thấm đậm trong lòng, nhiều khi rơi lụy, càng thương, càng nhớ Thầy, thúc dục lòng con phải cố gắng nhiều hơn nữa.

Trải qua những cảnh đời bạc bẽo, chắc cũng do nghiệp quả tiền duyên, lòng con giờ đây chỉ muốn hướng

thượng, sớm quy lại cội nguồn và để không uống một kiếp làm người. Con xin Thầy chứng nhận cho con, dù kiếp nào và bao nhiêu kiếp hiện diện tại thế gian này cũng phải hành Vô Vi nẻo chánh. Kính mong được lời minh chứng.

Kính Thầy thương! Có thể lòng con tham, nhưng sao con cứ mong được gặp Thầy ở phần thể xác và luôn cả lãnh vực tâm linh. Kính mong Thầy tha thứ cho con và xin được lời vàng ngọc dạy bảo của Thầy.

Kính thương,
Con N N Thanh

Atlantic City, ngày 29/10/1997

N Thanh .

Thư con đã đến tay Thầy
Hỏi thăm mắt mổ cặp này sáng chưa
Hai con cũng sáng cũng vừa
Nhìn con rõ rệt chẳng thua chút nào
Tâm linh phát triển thấp cao
Cần khôn quy một bước vào chơn như
Thâm tình tiếng nói giọng cười
Trời ban tình đẹp người người đạt thông
Diễn tâm khai triển một vòng
Nguyệt Thanh ban chiếu cơ còng tiêu tan

Lệ rơi tuôn chảy hai hàng
Nhớ thương Thầy bạn thiên đàng ấm êm
Khai thông phát triển đạo niềm
Bình tâm học hỏi giải thêm ước mơ
Chuyên tu cũng sẽ đến giờ
Tự nhiên tương ngộ bơ vơ chẳng còn
Thực hành phát triển lòng son
Trì tâm học hỏi chẳng còn si mê
Tâm tu hướng trở lộn về
Tự do Thiên Quốc chẳng mê cõi trần
Nguyện tu đóng góp một phần
Dẹp phần đen bạc ân cần dựng xây
Con mong sớm gặp được Thầy
Dày công tu tiến vui vầy cảm giao
Thầy nay tận độ thấp cao
Nơi nào cũng đến cũng vào chơn tâm
Tâm tu thức giác mừng thâm
Có Trời có Phật có tâm tiến thân
Thực hành chánh pháp ân cần
Thành tâm muốn gặp một lần xem sao
--- còn thiếu một câu ---
Có ngày sẽ ngộ vui vầy cảm giao
Xa xưa cho đến thuở nào
Thành tâm nhân tốt lúc nào cũng thông
Chúc con phát triển tham tông
Con đường chánh giác là lòng giải mơ
Tiếp thu ánh sáng từ giờ
Nguyệt Thanh ban chiếu rõ cơ đất trời
Trăng rằm tròn trịa sáng ngời
Vạn linh cộng hưởng hợp thời thặng hoa
Mong con nhịn nhục thật thà

Trời ban tình đẹp chan hòa yêu thương.

*Quý thương,
Lương Sĩ Hằng*

VIỆT NAM

LT, ngày 8 tháng 11 năm 1997

Trọng kính Thầy,

*Kính thưa Thầy quý mến của đàn con nghèo khổ và
tật nguyên của Thầy,*

*Thưa Thầy, chúng con luôn nhớ xin Ông Trên luôn hộ
phù cho Thầy và toàn thể gia đình an khỏe. Thưa Thầy,
con rất thích đọc thư của Thầy vì trong đó chứa đựng một
đời nội tâm dồi dào, về mặt tinh thần thật là cao siêu vượt
bậc. Của cải trần gian đối với Thầy không là gì. Con
càng đọc càng say mê ý nghĩa từng từ của Thầy thật là
quý báu cho cuộc sống hôm nay. Con thấy tất cả học trò
của Thầy đều say sưa nói về Thầy, con cảm thấy sang
truyền cho con một sức sống mới. Thưa Thầy, con thấy
ông Phạm Cao Thăng và Nguyễn Đức Hạnh, Thầy giới
thiệu về trường diếc của chúng con. Họ tự phát tâm một
cách sâu đậm cũng nhờ những lời vàng ngọc của Thầy
trao ban. Kính thưa Thầy, con sống với các em gần 10
năm, gặp biết bao nhiêu khó khăn, nghèo khổ, đói cũng
không ít nước mắt. Có nhiều lúc buồn chán, đau khổ*

chồng chất, nghèo túng, thiếu đủ phương tiện để lo cho các em. Nhưng hôm nay nhờ tình thương của Thầy và quý vị đại ân nhân, bộ mặt khốn cùng được thay đổi, mọi vấn đề được giải quyết, nhẹ nhàng.

Vậy con xin vòng tay cảm ơn Thầy và quý vị đại ân nhân, nhất là ông bà Phạm Cao Thăng và Nguyễn Đức Hạnh. Giờ đây con cảm thấy lòng hăng say phấn khởi hơn như lời Thầy nói “ở đời này không có gì quý hơn xây dựng và phát triển tâm linh”. Kính thưa Thầy, con thấy Thầy sống cạnh kiếp sống làm người và những học trò thân thương của Thầy cũng vậy. Chúng con luôn nhớ đến Thầy và quý vị đại ân nhân của chúng con trong lời kinh hướng về Thiên Chúa, Thầy và học trò của Thầy sống đúng như lời Chúa phán “ta khát các người cho ta uống. Ta đói các người cho ta ăn. Ta trần truồng các người cho ta mặc... Vậy các người hãy vào hưởng vinh phúc đời đời.”

Chúng con kính trao về Thầy và quý vị đại ân nhân những lời chân thành của chúng con.

Con,
P T N

TB: Thầy ơi! Lời thơ của Thầy con ngẫm đi ngẫm lại đã thuộc lòng.

Thơ của Sœur P T N Trung Tâm Tâm Đức,
T A, B D

San Jose, ngày 20 tháng 11 năm 1997

Kính gửi Sœur N,

Vui nhận được thơ của soeur đề ngày 8 tháng 11 năm 1997 tràn đầy tình cảm bác ái đối với người khốn cùng mà soeur đã nâng chiu khoảng 40 năm qua. Sự kiên trì và nhịn nhục mà soeur đã hành trong cảnh thiếu thốn, tinh thần phục vụ tràn đầy ý nghĩa tốt đẹp của nhơn sinh quan.

Phước cho các em được sự tin yêu và xây dựng của soeur. Mãi cho đến ngày hôm nay, lại gặp được nhiều người có thiện chí cứu đời vượt bể khổ của trần gian. Hồn là sự sáng suốt tạo dựng bởi Đấng Toàn Năng. Phải theo dõi nguyên lý vô sanh mà hành triển.

HOA TÌNH THƯƠNG

*Bốn mươi năm xây dựng cảnh thương người
Bác ái từ bi vẫn rười rượi
Tâm đạo tình đời nay giác ngộ
Trời cao không phụ kẻ thương người*

*Thương người hành tiến chẳng rời
Toàn năng xây dựng vượt nơi tình đời
Hồn là chánh gốc chẳng rời
Xác thân tạm bợ sống nơi tình người
Bình minh chiếu sáng vui cười*

Toàn năng ban chiếu người người lạc an
Từ đời qua đạo chuyển sang
Thành tâm phục vụ hai hàng lệ rơi
Tình thương chỉ biết có Trời
Dựng xây xây dựng hợp thời thặng hoa
Sống chung trong cảnh chung nhà
Có ăn có mặc có hòa có vui
Tình đời đen bạc rền trui
Tự mình thức giấc tự vui lấy lòng
Biết Trời chẳng có co còng
Trong không mà có chẳng trông vẫn thành
Cảnh đời ban chiếu diệu thanh
Khí thanh hỗ trợ tình anh em hòa
Dù cho xa cách gần xa
Anh em là một chan hòa tình thương
Thế gian tạm cảnh dựa nương
Thiên đàng cảnh thật vẫn thương loài người
Bằng lòng học hỏi rưới tươi
Tình người sống động vui cười nở hoa
Các em chung sống một nhà
Thương nhau đìu tiến vượt qua khổ nạn
Thế gian cho đến thiên đàng
—còn thiếu một câu nữa—
Chơn tu chẳng có giận hờn
Bình tâm nhịn nhục keo sơn đất trời
Cùng chung giải tiến chẳng rời
Vía hần chung cảnh chung thời thặng hoa
Biết mình biết họ chan hòa
Trời ban thanh khí chan hòa tự tu
Biết mình khờ dại còn ngu
Trì tâm tu luyện giải mù giải mơ

Cảm thông nguyên lý từ giờ
Trí tâm là một thiên cơ hợp bàn
Chung vui vẫn cảm thấy an
Suối tình tuôn chảy vượt sang đạo đời
Bao năm vẫn thấy chơn lời
Sanh trụ hoại diệt hợp thời tiến tu
Hồn nay phân giải mê mù
Trong không mà có vẫn tu vẫn hòa
Tình thương sống động gần xa
Cộng chung một mối cùng hòa tiến lên
Tâm linh khai triển đạo nền
Bền lâu vững tiến chẳng quên tình Trời
Quý thương sœur đã vì đời
Nay hồn thức giác hợp thời thăng hoa
Thiên thần đón rước chan hòa
Tình thương đạo đức chung nhà dựng xây
Chúc sœur vui tiến hằng ngày
Thanh tịnh là gốc đổi thay thế tình.

Quý thương,
Lương Sĩ Hằng

VIỆT NAM

TP, ngày 7 tháng 10 năm 1997

Kính Ông Tám,

Con tên là TVN, sanh ngày 23-04-1947, vợ con tên là NTC, sanh năm 1949, cả hai đều sanh tại GD, GV. Con có ba con tên là TTKP, TTT, TTT.

Hôm nay con có nhân duyên gặp các bạn đạo, anh TS, anh HN, anh N, hội ý gửi đến ông Tám, vợ chồng con chúc ông nhiều sức khỏe trong tình thương. Ông ban hồng ân cho vợ chồng con, con cũng mới biết PLVV vào khoảng 4 năm nay. Ông độ cho vợ chồng con còn khờ dại theo cái đời, con còn ngu dại xin ông ban cho con sự sáng suốt để con tu, mở huệ, mở trí. Vợ chồng con có tu được hay không? Ông hồi âm cho biết, vợ chồng con một lòng theo ông cho trọn tình thương của ông ban cho con. Trước dứt lời, con không có gì chỉ gửi tấm lòng thành thật gửi đến ông, ban tình thương cho các bạn đạo quê nhà và gia đình con.

Con,
TVN

Pattaya, ngày 2/2/1997

N con,

Ông Tám vui nhận được thơ của con, tự ý thức được con đường tu và thực hành PLVVKHHBPP cùng tu cùng tiến.... Vợ chồng con ý thức hẳn là chủ thể xác mới bước vào tu PLVVKHHBPP. Tu về PLVVKHHBPP chỉ hướng

về hồn, phát triển tâm linh, tiến hóa vô cùng. Hồn là chủ của thể xác, càng tu càng tiến. Tu là phải sửa, chớ không phải tu là ôm những chuyện cũ và chấp mê, thu hút ngoại cảnh, nói điều không hay và không lối thoát. Tự khai sáng mình, giữa Thiên Địa Nhân - Trời Đất Người - con là người, các bạn cũng là người, tức là đại diện Trời Đất, áp dụng cái pháp để khai sáng chính mình là khứ trược lưu thanh, cảm thức được chính ta sai chẳng có ai sai. Sửa mình để tiến hóa nhiên hậu mới ảnh hưởng người kế tiếp.

Vỗn vẹn có Soi Hồn, Pháp Luân, Thiên Định - chánh pháp để sửa tâm sửa tánh. Soi Hồn một ngày ít nhất ba lần, PLTC phải đầy rún, đầy ngực tung lên bộ đầu, lấy nguyên khí của Trời Đất, sửa mình trong chu trình tiến hóa hiện tại. Pháp Chiếu Minh là hỗ trợ cho cơ thể khỏe mạnh, thanh lọc bộ ruột bộ gan, tạo nguyên khí tốt đẹp, cơ thể bình an tu tiến. Các con nên thực hành đúng đắn, khai triển chính mình, hướng về thanh tịnh mà hành sự, Bề Trên sẽ chuyển hóa cứu độ các con.

Con có duyên lành tiếp xúc với ông Tám trong lúc ông Tám còn sống. Ông Tám là người thực hành, đạt tới kết quả chớ không phải dựa theo Phật Lý hay là mượn Phật Lý tạo những đạo khác lường gạt chính mình, mà lường gạt luôn những người kế tiếp; ông Tám không có làm điều đó. Ông Tám cũng có ở trong thời đại văn minh này với chúng con và cùng tu với chúng con. Ông Tám có cơ thể tinh vi của Trời Đất cấu thành. Ông Tám phải khai sáng tất cả những gì trong đó để ảnh hưởng người kế tiếp, mong mọi người tự thức hòa với duyên lành của Trời Đất đã ân ban.

Nhân thân nan đắc, pháp nan ngộ, xác con người không phải dễ có, mà cái phương pháp tu không phải dễ gặp được. Ngày hôm nay con đã có cả hai, chỉ cần sự thực hành mà thôi. Hành nhiều để đạt tới kết quả thanh nhẹ mới thấy rõ chính mình là khả năng của vũ trụ. Tin nơi khả năng của chính mình và sẽ khai sáng chính mình. Ánh sáng đến là bóng tối sẽ tan. Bóng tối là gì? Bóng tối là nghiệp lực, gia cang sống trong kích động và phản động của tình đời đen bạc; hiện tại chịu tu, chịu khai sáng lấy chính mình, sức khỏe sẽ dồi dào, tâm linh sẽ tiến hóa tới vô cùng. Không nhờ đờ, không lấy danh Trời Phật, nói bậy bạ mà thiếu thực hành; đó là chính mình đi xuống địa ngục rõ ràng. Thực hành trong thanh tịnh, khai sáng chính mình mới thấy rõ khối óc là một ánh sáng tại mặt đất. Nhìn ra bề ngoài, xe cộ nhà cửa đều do khối óc cộng tác và hình thành. Các con là chủ khối óc, thiếu thanh tịnh thì không bao giờ phát triển được. Những người đã tu cũng bắt chước tu - thấy người ta bận rộn tu, cũng bắt chước bận áo tu mà không biết nghĩa lý của nó. Nó cũng là ngu muội mà thôi. Chúng con phải cố gắng hành pháp, khứ trước lưu thanh là đuổi cái phần trước động loạn ra ngoài khối óc và cơ tạng, thì óc và cơ tạng sẽ được yên ổn; nó là một bức tranh Trời của Trời Đất, mà nếu các con thiếu thanh tịnh, không bao giờ thấy được ánh sáng của Bề Trên. Tu quyết tu, dũng mãnh thực hành trong thanh tịnh với khả năng của chính mình; không nên tin những lời đồn đãi, hình ảnh mà chúng ta không thấu triệt được. Ôm thêm một thứ là loạn thêm một thứ: thêm một lư hương, một cây nhang là thêm một con ma, mà càng nhiều thứ thì ma càng nhiều, càng ngày càng động loạn thêm. Sửa mình đơn giản, giải tỏa tất cả những sự

phù hộ tạm bợ mà chính mình chưa thấu triệt, ôm lấy là chỉ tạo khổ cho tâm thân mà thôi. Đã biết thân xác Trời Đất hình thành, thì chúng ta có pháp khai sáng tiểu thiên địa này; đất của con có kim mộc thủy hỏa thổ, có nước lửa gió đất, tứ đại hình thành. Khai sáng nó ra, chúng ta mới trọn lành làm chủ của tiểu thiên địa này. Khi mà con thanh tịnh làm chủ được tiểu thiên địa này, các con mới thấy nghiệp quả của chính con, con giáng lâm từ tam thập tam thiên xuống thế gian, giam hãm trong thế xác tâm tối, cố gắng tu thanh tịnh, sáng suốt không khác gì con có một mảnh đất trống tĩa, thì tương lai kinh tế sẽ dồi dào. Càng ngày càng tu trật tự, điển quang khôi phục từ cơ tạng trở lên tới khối óc, phát sáng ra là do công trình của hành giả tu mà thôi. Đêm đêm lo tu như vậy, không có ông Phật nào phù hộ hết. Phật là người đau khổ, tu giải thoát, cũng chỉ lại cho mọi người đừng mãi tu chớ không có phải ỷ lại. Phật không có độ người phàm. Người phàm chỉ lợi dụng Thần Thánh Tiên Phật, rồi cuối cùng hội nhập trong địa ngục vì lòng tham mà thôi. Thực hành đúng đắn, đêm đêm thực hành đúng đắn thì khai triển tâm thức, tự hiểu mình; càng hiểu mình càng minh chánh là càng sáng suốt. Chỉ có con hiểu được con từ đâu đến đây rồi sẽ về đâu, thì con thấy rõ những chuyện gì cần thiết con phải làm cho chính con, mà không làm những chuyện không cần thiết nữa. Cuộc sống của các con sẽ được an khang bất cứ ở nơi nào, đẹp được lòng tham, dứt tham, dứt dâm, dứt dục thì không có cơ hội tự hại nữa, là cơ hội tiến hóa phát triển tâm linh mà thôi.

Đạo vốn không, con thực hành tới ngày nay, lần lần con thấy đạo vốn không; vạn sự trên đời là không, không có gì thật hết, giữ được điều này, cứ giữ tâm thanh

tịnh tự tu thì sẽ không bị lường gạt bởi hoàn cảnh bên ngoài. Thành tâm tu sửa thì phải nhịn nhục. Ai chửi la cũng niệm Phật, và tâm niệm độ mọi người trong thành thật và dứt khoát. Tự tu tự tiến, mở đường đi lên càng ngày càng thanh nhẹ, không có tên tuổi, không có đòi hỏi. Con thanh nhẹ, đồng tu với Chư Phật, ý chí đồng hành phát triển tới sáng suốt thanh nhẹ hội nhập vào luồng điện của đại bi mà tiến hóa; chỉ có đi lên thôi, cương quyết hành như vậy thì mới diệt được sự mê chấp của chính mình, không bị gò bó bởi luật lệ của tâm phàm nữa; thành tâm dứt khoát, tiến hóa thanh nhẹ, phần hồn mới được cứu rỗi. Lúc này các con chịu tu, dù có không thành đi nữa, tương lai các con cũng có một cơ sở tốt đẹp, hội nhập vào nơi có đạo đức tiếp tục tu. Giai đoạn này chỉ có tình thương và đạo đức mới giải quyết được. Tình thương do đâu mà có? Do cha mẹ hình thành sanh ra cái cơ thể vi diệu này, mà con chịu tu, chịu sửa thì con là người có hiếu thảo đối với cha mẹ trước hết. Đêm đêm lo tu thiền, lập lại trật tự của chính mình, con ngoan hiếu thảo đối với cha mẹ, tức là con sẽ được khỏe mạnh từ tâm lẫn thân. Khi con đạt được sức khỏe rồi mới biết quý yêu đồng loại. Khi con biết quý yêu đồng loại thì con mới biết quý yêu Trời Phật. Trời Phật do đâu? Do khổ hình thành, không phải sướng. Khổ, khổ, khổ mới bước vào biên giới của Phật Pháp là vậy. Ngày hôm nay các con có duyên lành ngộ được pháp lý; nắm pháp thực hành đêm đêm, tương lai chúng ta buông bỏ tất cả những sự tranh chấp trong nội tâm, thúc hòa đồng sẽ khai triển, lúc đó con là khí giới tình thương và đạo đức độ tha tại trần. Chúc con vui tiến.

Quý thương,
Lương Sĩ Hằng

HOA KỲ

San Jose, ngày 4 tháng 8 năm 1997

Kính Minh Sư!

Con đã nhận của Minh Sư hai lá thư. Đọc thư Thầy thấy sười ấm tâm hồn con, vừa vui, vừa quá thương nhớ Thầy vừa mê say đường đạo, là một hành trang Thầy ban cho tu đến hơi thở cuối cùng.

Kính Thầy Anh Ái đi Nhẫn Hòa thăm Thầy nhưng con không hay. Khi anh về nói mới hay, được biết Thầy giải phẫu hai con mắt tốt đẹp và Thầy về Atlantic City. Con gọi điện thoại thăm Thầy không được nên viết thư này hầu thăm Thầy. Có lẽ tháng 10 này sẽ gặp Thầy ở thiền viện Hai Không. Anh Kiệt là người giúp đỡ con, nhưng nay anh đã ly khai San Jose. Con đi thiền hằng tuần và gặp rất nhiều khó khăn, tuy nhiên cũng cố gắng vượt qua, nhờ một số bạn đạo từ tâm giúp đỡ. Thầy khỏi cần hồi thư cho con khổ Thầy lắm. Con quá thương Đức Thầy vô bờ bến, ước sao khi con chết, được hầu cận bên Thầy, không còn gì quý báu bằng trên cõi thế gian này. Kính yêu Thầy, kính mến Thầy, kính nhớ Thầy.

*Kính thư
Lê Tiến Bảo*

Atlantic City, ngày 16/8/1997

Bác Bảo,

Đọc thơ cảm thấy gắn liền
Thương yêu quý trọng giải niềm ước mơ
Thực hành phát triển từ giờ
Hướng về tâm đạo bơ vợ chẳng còn
Tự mình thức giấc nỉ non
Đường về bến giác chẳng còn cách xa
Cùng chung Trời Đất cùng hòa
Tự mình thực hiện thật thà an vui
Giữ hồn tu tiến rền trui
Chơn tâm có sẵn đạo mùi
Dựng xây xây dựng an vui chơn hồn
Bảo tu Bảo tiến sanh tồn
Chơn hồn thanh tịnh đời đời yên vui
Khai thông nguyên lý đạo mùi
Độ tha không ngớt sống vui đạo đời
Thăng hoa tiến hóa hợp thời
An vui thanh nhẹ đời đời dựng xây
Xa xưa cho đến ngày nay
Quân bình tâm đạo đổi thay thế tình
Đi đi lại lại một mình
Trời ban tình đẹp hoan nghênh về Trời.

Quý thương,

Lương Sĩ Hằng

HOA KỲ

Ngày 12 tháng 1 năm 1997

Thầy kính,

Con là Hùng (Nguyễn Duy Hùng ở Salt Lake City, Utah). Khoảng sáu bảy tháng trước, con có cùng Thầy nói chuyện qua email về công phu tu tập: khi hành giả đã tới thanh tịnh thì nên làm gì trong thanh tịnh đó?

Trong những lần nói chuyện ấy, Thầy có nói một câu mà đã làm con suy nghĩ và viết bức email này. Thầy nói rằng: “Không nên bao giờ quên giây phút ban đầu, lúc mình còn bơ vơ không mình đạo.”

Người xưa có nói “đồng thanh tương ứng, đồng khí tương cầu” và Thầy cũng từng nhắc nhở các bạn đạo. Hợp thì ở, không hợp thì đi. Cho tới giây phút này, con vẫn chưa hiểu tôn chỉ của Thầy và Pháp Lý Vô Vi.

Thầy có thể từ bi nói ra cứu cánh tận cùng của Pháp Lý Vô Vi là gì không? Nếu nói không được, Thầy có thể hét hoặc cho con ăn gậy cũng được.

Kính,

Nguyễn Duy Hùng

Salt Lake City, Utah

Thầy Đáp:

Pháp lý Vô Vi là phải tiến từ căn bản tiến lên. Nếu quên căn bản của đà tiến thì sẽ đi tới sai một ly đi một dặm. Làm người phải ăn cơm mới sống, tu thanh tịnh thì mới thấy điển khí của cả càn khôn vũ trụ, đã và đang nuôi dưỡng như sinh từ thanh tịnh tiếp tục thực hành sẽ thấy rõ sự siêu giác của hành giả mà tự nhận thức quyền năng của đấng tạo hóa là vô cùng. Cứ vậy mà tiến hành thì sẽ đạt tới siêu giác rõ rệt hơn. Siêu giác là làm thình nhưng mà độ được bất cứ ở nơi nào. Chúng ta thử nhìn xem mặt trời chỉ là một cục lửa đỏ mà thôi, nhưng ánh quang sáng chiếu vô cùng tận, gọi là Nhật Quang Phật. Chúng ta mang xác phàm cũng là một cục đất nhưng chịu tu tiến và phát triển tâm linh, tương lai chúng ta mới thấy quá trình tu học của PLVVKHHBPP đã tự vượt qua từ giai đoạn một mà hình thành tới sự thanh nhẹ vô cùng phát triển từ tâm thức. Một bước chân đi một niệm hành, triển miên như vậy thì sẽ thành đạt một ánh sáng vinh quang cứu độ quần sanh, dẫn thân vô quái ngại. Vô Vi chỉ có hành mới đạt. Thực hành mới thấy rõ sự tiến hóa trong giá trị của sự siêu giác tâm linh. Đã nói vô cùng thì không nên cho ta là đủ. Nếu cho chúng ta là đủ thì tương lai sẽ không có đất dừng chân. Thanh tịnh như mặt trời mặt trăng thì sẽ thấy diệu pháp ẩn tàng trong sự thanh nhẹ vô cùng.

Lương Sĩ Hằng

Đức Thầy kính yêu!

Con tên ĐTKT ở MT. Con kính trình lên Thầy một thắc mắc của con.

Lúc lên 18 tuổi con có đọc qua PLVV và có thực hành, làm Chiếu Minh nhận biết vía nhẹ (có trạng thái lâng lâng). Sau đó có gia đình bỏ pháp. Lý do: vì chồng con không cho ngồi thiền. Con bứt rứt lương tâm lắm. Mười tám năm sau, con nguyện Thầy và ơn Trên cho con gặp lại bạn đạo để con hành pháp trở lại, vì tâm con lúc nào cũng muốn tu học mà đường trần gian thì vướng bận gia đình. Lời nguyện của con rất linh thiêng, con đã gặp bạn đạo và hành pháp trở lại đến nay được trên năm tháng. Nhưng con gặp trạng thái như mê mê tỉnh tỉnh như xưa lúc mới biết ngồi thiền. Mà lúc bỏ 18-19 năm, mới ngồi lại khoảng tuần lễ đầu thì không có thấy gì cả, về sau đầu đó đã vào nề nếp thì con có trạng thái lâng lâng như vậy.

Tham khảo nhiều ý kiến bạn đạo đàn anh chị, có người nói con nhẹ, có người nói vì ban ngày làm nhiều việc, nên đêm ngồi gặp trạng thái như vậy, mà con kiểm tra lại mình, thì ở cơ quan công việc cũng không có gì nặng nhọc, và hằng ngày thì cũng thờ PL, làm trợ luân 300 cái và trước khi ngồi thiền, lạy sáu lần, nhưng con vẫn chưa thỏa mãn. Muốn gặp Bác Sáu Lung để hỏi thì Bác đã ra đi... Hôm nay có dịp con mạo muội trình lên

Đức Thầy. Đêm đêm con mong đến giờ để ngồi thiền. Có khi con mới chấp tay nguyện ba câu Nam Mô A Di Đà Phật thì vào trạng thái mê (thời gian mê thường là một tiếng đồng hồ). Có khi ngồi Soi Hồn đến lúc thờ PL, mới 4, 5 hơi thì mệt, rất ít khi nào con ngồi qua đến thiền định thì con đã mê tự lúc nào, không hay biết. Tâm con sợ mình đi không đúng pháp, không hành đủ ba pháp cơ bản, có trở ngại gì trên đường tu học không?

Con xin Đức Thầy cho con biết để trên đường tu học con tin tưởng mình hơn và tu học tinh tấn hơn.

Con,
KT

PS: Đang ngồi thiền có trạng thái luồng gì rút lên, có khi chạy xuống theo đường xương sống. Thưa Thầy đó là sao?

NTT, VT

Sydney, ngày 14/2/1997

KT con,

Thầy vui nhận được thơ con gửi từ MT, được biết con đã qua cơn khổ nhục của trần gian như tình tiền duyên nghiệp đầy đọa tâm thân. Đến đây con lại có cơ

hội tái hội PLVV mà thực hành. Khi thực hành con phải hiểu rõ PLVV là một pháp khư trực lưu thanh, giải tất cả những nghiệp lực trong nội tâm nội tạng. Con bằng lòng dứt khoát, không vì tình đời thì luồng điển thăng hoa khác, mà con định tu để cứu độ, hay để nhờ phù hộ thì luồng điển khác.

Luồng điển chúng ta, người tu thấy rõ phần hồn từ Tam Thập Tam Thiên giáng lâm xuống thế gian, nay thức giác phải đi về Thiên Quốc là đi về cõi Trời, nhiên hậu mới báo hiệu trong tình giúp đỡ gia cang. Đó là một kỳ công phát triển tâm linh trở về sự thanh nhẹ toàn thân. Khi con thiền con cảm thấy mình hôn mê, không hiểu gì hết, đó là bộ đầu con đã có một lỗ hồng phía sau óc đó. Có lỗ hồng vì tiền kiếp con đã tu, ngày nay con mới tái ngộ pháp để phát triển, tự nhiên bộ đầu sẽ thông, xuất phát đi lên dễ dãi hơn người khác. Lúc thiền vừa nhắm mắt là nhập định, đó là điển năng trong cơ tạng con lần lần nó được nhẹ mà tiến tới quân bình hòa hợp với luồng điển thanh quang của càn khôn vũ trụ ở tương lai. Trong con còn ăn uống, còn làm việc, con phải PLTC, cố gắng làm, không nhiều thì ít cũng ráng làm để lấy nguyên khí của Trời Đất để hỗ trợ cho ngũ tạng được khỏe mạnh, tinh thần phục vụ càng ngày càng cao, dứt khoát tình đời, tiến hóa về tâm linh trong nội thức của chính mình thì không biểu lộ bên ngoài. Nội thức con ý thức thế gian là đô thị giả, là tạm, không thật, kể cả thân xác của con sau một thời gian rồi cũng bỏ ra đi. Nhưng mà không nhờ nguyên khí của Trời Đất, thân xác của con không có hình thành lớn như bây giờ, biết điều này điều nọ, nhờ nguyên khí của càn khôn vũ trụ đã dưỡng nuôi cho con tới ngày hôm nay. Ngày nay con ăn cơm, đó là lúa trời đó con,

điển năng của càn khôn vũ trụ phối hợp thành cọng lúa, một hạt lúa nuôi dưỡng quần sanh, mà con là người đã dự cuộc trong đó và ăn uống những điển năng của vũ trụ, nhưng mà không biết rằng vũ trụ và chúng ta là một. Lấy gì chứng minh? Hiện nay có cơ tạng: tim gan tì phế thận, đại diện là kim mộc thủy hỏa thổ, ngũ sắc ngũ quang huyền sắc huyền quang trong cơ tạng của con liên hệ với khối óc thần kinh chẳng chặt, nghiệp lực bám vào thần kinh khối óc của con hết, đó là nghiệp lực. Bây giờ con tu là giải, giải tới chừng nào mà hòa hợp với thanh quang vũ trụ thì con mới tỉnh thức một giấc mộng, và con đem ra nguyên lý con đã tìm được, để thuyết giảng cho người kế tiếp cùng hành với con trong ý chí cương quyết dứt khoát trở về thiên quốc, không có cạnh tranh dành giật của ai.

Của Trời đã sắp sẵn, ngày nay con hành lấy nguyên khí của Trời Đất để giải nghiệp tâm của chính con. Con càng hành nhiều, pháp lực con càng mạnh thì nghiệp lực sẽ tan đi, gia đình sẽ tốt hơn, lúc đó con mới thấy giá trị của vợ chồng ra sao? Con cái ra sao? Gia đình ra sao? Chính Thượng Đế đã an bài cho con một gia đình ổn định, nhưng con không có hành pháp thì luồng điển từ trường của con không có tốt, không có thể hòa hợp với các giới được. Con có hành pháp con dễ tha thứ và thương yêu hơn, đối đãi với chồng con có lễ độ hơn, tốt hơn và xây dựng cho gia cang có hòa khí. Gia đình hòa khí là tài vượng. Con ráng tu đi, Thượng Đế sẽ an bài tất cả cuộc sống của con trong chu trình tiến hóa, không nên bận rộn mà hỏi đông hỏi tây. Chính con là một khả năng trong vũ trụ; hiện tại con đang làm cái pháp Soi Hồn là tập trung tinh khí thần. Cơ thể có tinh khí thần

mới hoạt động được, tập trung điển khí ngay trung tim bộ đầu xuất phát đi lên, hòa hợp với tinh ba của vũ trụ, đó là phần hồn con sẽ càng ngày càng gom gọn và xán lạn ra, thấy rõ chúng ta có một thân xác ở thế gian, có một hình điển ở thiên đàng học đạo. Học đạo là sự quân bình và thanh nhẹ tiến hóa rõ rệt thì lúc nào cũng vui và quý thương thể xác. Sự sáng suốt lúc nào cũng sẵn sàng phục vụ thể xác, lo lắng đủ mọi việc trong gia cang. Trong gia cang, nháy mắt là giải quyết được, không phải bận rộn như xưa nữa, càng ngày càng gom gọn thì trí tuệ con sẽ minh khai và tiến hóa tốt. Dũng mãnh thành tâm thực hiện PLVVKHHBPP đúng theo những gì Thầy đã và đang làm. Thầy có ra một cuốn video chính đích thân Thầy hành pháp cho mọi người xem, nhìn đó mà thực hành cho chính mình, từ giai đoạn một. Tiến hóa trong thiền, vừa nhắm mắt một tiếng đồng hồ sau con mới biết, đó là con được thanh nhẹ, tốt nhưng mà không nên hãnh diện cái đó là tốt. Đường ta đang đi, đi tới ánh sáng vô cùng mới là tốt, nhắm mắt là thấy toàn thân sáng, lúc đó con yên tâm, thanh tịnh tu tiến, không bị ngoại cảnh kích động và phản động nữa. Lúc nào cũng cảm ơn sự kích động và phản động từ bên ngoài đưa đến và giải quyết tất cả mọi việc ở thế gian này. Thế gian đô thị giả, chúng ta nhịn thì phải nhục, nhịn nhục thì chúng ta mới có cơ hội tiến hóa lên cõi tiên Phật mà học đạo, không phải cướp của giết người mà thành đạt, chịu nhịn nhục mới thành đạt.

Con càng ngày càng tu càng quý gia đình. Gia đình là một bức tranh trời trật tự của Trời Đất sắp đặt cho con, năm nào sẽ làm việc, tháng nào phải làm gì? Trong gia cang đều có hết, không cần kiểm thầy bói. Con thanh tịnh là con sẽ thấy hết rồi. Mục đích tu Vô Vi là đạt tới

thanh tịnh tối đa để tiến hóa thanh nhẹ. Con siêng năng lo tu, trật tự, ngày ngày đêm đêm như vậy thì con mới nhận thức là không dễ gì có thể xác ngày hôm nay, khối óc tay chân thế gian không ai có thể chế con ra được, ngoài trừ sự thanh tịnh của Thượng Đế ân ban mà thôi. Vậy con nên dốc lòng thực thi đầy đủ, Soi Hồn một ngày 2, 3 lần cho cái tinh khí nó trụ, vì chồng con, linh khí mất rất nhiều, có chồng có con là mất linh khí rất nhiều, bây giờ phải cố gắng khôi phục linh khí lại thì sẽ sáng suốt. Con có căn lành thanh nhẹ, nên hiểu linh khí là quan trọng, không có nên phá hoại chất tinh trong cơ thể - tinh khí thần là quan trọng, giữ mình lo tu. Con ăn uống 7 ngày con mới đạt được một giọt tinh mà con hưởng về dâm dục là con tiêu hao biết bao nhiêu của Trời Đất, đó là tội rồi. Dứt khoát lo tu tiến để từ trường luồng điển trong con tốt lên và giúp đỡ gia cang bình an, vui hòa trong thanh tịnh. Ngày ngày con rảnh, niệm Phật thay vì nói chuyện, niệm Phật để tìm ra nguyên lý của Nam Mô A Di Đà Phật thì cuộc sống con sẽ an nhiên và nghiệp tâm con sẽ được tự giải. Tối thiện tốt, khỏe mạnh, may mắn sẽ đến với con càng ngày càng nhiều. Con dốc lòng tu là con thật sự có hiểu. Biết thương con, cha mẹ quý thương con, con biết thương con tức là con có hiểu. Lo tu để cho tâm thân an lạc, cha mẹ dù xa cách con, nhưng mà nghe được con tiến, cũng có cơ hội thăng hoa cho phần hồn thanh nhẹ.

Trả lời con TT ở Vũng Tàu:

Khi thiên có luồng điển chạy lên chạy xuống đó là phải tiếp tục làm PLTC giải ra, không chấp nhận bất cứ luồng điển nào mà xâm nhập cơ thể; phải dùng PLTC tối

đa để giải nó ra. Soi Hồn 2, 3 lần để giải nó ra, không chấp nhận những cái luồng khí nào từ bên ngoài xâm nhập trong cơ tạng của chúng ta. Chúng ta biết rõ phần hồn chúng ta hoàn toàn là chủ của thể xác, không phải thể xác là chủ của phần hồn; ngoại xâm thì chỉ làm rung động thể xác, phần hồn tỉnh táo thì chỉ có giải nó ra, không nên nuôi dưỡng những luồng điển kéo lên kéo xuống, đó là trực điển, không thanh tịnh. PLTC đầy đủ, Soi Hồn một ngày 2, 3 lần thì nó mới giải ra. Cương quyết đi, không nên trì trệ và nuôi dưỡng những cái luồng điển xâm nhập cơ thể chúng ta. Phải tự chủ phát triển tâm linh mới là đúng đường tu về PLVVKHHBPP.

Thầy có bao nhiêu lời giảng cho các con, tự tu tự tiến mới là chánh pháp, nhờ đờ là tà pháp, không nên nhờ bất cứ ai, thực hành đến nơi. Chúng ta đã niệm Nam Mô Tây Phương Cực Lạc Thế giới Quan Thế Âm. Phải cố gắng tu đến đó Ngài mới độ chúng ta, đừng kêu réo Ngài tới mà chính ta là người làm biếng, làm sao Ngài làm việc với chúng ta. Thấy chúng ta là một người có tội lợi dụng Thần Thánh mà không tiến hóa được.

Nếu có muốn lạy, hướng về hướng Nam, lạy 50 lạy một lần, để cho cơ tạng những kinh huyết trong cơ tạng được chạy đều, còn hơn thể thao. Có nhiều người ở ngoài này, người ta có thể làm 150 lạy, cơ thể mạnh khỏe, đi tới bác sĩ khám tốt - cái gì cũng tốt hết, một môn thể thao từ tâm linh tới thể xác là lạy. Ngoài này người ta lạy kiếng Vô Vi, ở đó không có phương tiện làm kiếng Vô Vi thì con phải hướng về hướng Nam mà lạy để giải cái trực khí trong người và lập lại trật tự của thần kinh khối óc, là phương pháp thể thao vừa tâm linh vừa thể xác rất quý

*báu. Thầy chỉ có bao nhiêu lời nhắn nhủ các con, vậy các con nên cố gắng thực hành.
Chúc con vui tiến.*

*Quý thương,
Lương Sĩ Hằng*

Thưa Ông Tám,

Sau hơn mười mấy năm con mới lại viết thư cho ông Tám. Trước để kính thăm Thầy, sau là những thắc mắc của một học trò nhờ Thầy giải đáp, “học đi đôi với hành và...hỏi”, như ông Tư, ông Tám đã dạy!

Mong rằng ông Tám vẫn còn nhớ con, con nhỏ ốm nhom, xanh lè, vàng khè ngày nào ở VN cách đây trên 20 năm mà không nhờ hành PLVVKHHBPP đã chết yếu theo lời ông Tám. Còn bây giờ thì theo lời những người chung quanh con đã “bảnh” về tướng diện (đối tượng nhiều, từ chết yếu ra trường thọ!) và sức khỏe. Song song với sự thay đổi về hai phương diện đó, mọi sự từ bấy đến nay đều tiến triển theo chiều hướng tốt đẹp với con, dù con đã có một thời gian dài bỏ thiên hàng đêm do ham vui...đời. Con chỉ mới hành lại mấy tháng nay. Lần này chắc là không dám bỏ nữa!

Con đang định soạn lại PLVVKHHBPP dùng ngôn ngữ khoa học phổ thông để phổ biến ở các xí nghiệp, trường học VN miễn phí. Ông Tám cho con biết ý kiến.

Còn các thắc mắc của con phát xuất từ các buổi gặp gỡ các bạn ở nước ngoài về, như sau:

1) Con vẫn thường chỉ cho những người sức khỏe kém hay bệnh hoạn hành PLVVKHHBPP, lấy ví dụ điển hình thành công là bản thân con, đã khởi bệnh và thay đổi tướng diện, tánh tình theo chiều hướng tốt hơn, để khuyến khích mọi người tự cứu và thay đổi số mệnh của mình. Điều đó hoàn toàn là sự thật mà con đã chứng nghiệm. Tuy nhiên, vừa qua, chị Ngọc Sương, trong ban Biên Tập LED Weekly, nhân dịp thượng kiếng Vô Vi của một bạn ở B, sau khi nghe con nói về sự hiệu nghiệm của PLVVKHHBPP nơi bản thân con đã phản bác, cho rằng việc nói rằng PLVV, nhất là Pháp Luân Thường Chuyển và Chiếu Minh, có khả năng giải nghiệp thân, tiêu trừ tật bệnh, là giống như quảng cáo dụ dỗ người mới hành mà thôi. Theo chị Sương thì PLVVKHHBPP chỉ có thể giải được nghiệp tâm chứ nghiệp thân vẫn phải gánh. Bằng chứng, theo chị Sương, là ngay cả ông Tám và Cha Kim ngày trước đi Vũng Tàu về còn bị lật xe làm ông Tám gãy mất mấy cái răng và hiện nay mỗi ngày ông Tám vẫn phải uống cả bụm thuốc viên (!).

Con có hỏi ông E thì được biết ông Tám không có bị gãy mất răng mà chỉ bị trầy trụa sơ sơ vì “ngũ hành phá”. Còn hiện nay mỗi ngày chị B cho ông Tám uống thuốc là thuốc bổ làm từ thảo mộc chứ không phải thuốc trị bệnh cao huyết áp, tiêu chảy và các bệnh khác như nhiều bạn ở VN vẫn hiểu xưa nay.

Theo con hiểu và đã chứng nghiệm nơi bản thân thì PLVVKHHBPP là một phương tiện giúp người hành pháp thông minh sáng suốt, phục hồi và tăng cường sức khỏe để trên cơ sở đó giải nghiệp tâm và thân (tâm thân

không tách rời nhau). Con có phát biểu ở buổi họp mặt tại B rằng nếu còn bệnh dù đã hành pháp lâu như trường hợp một bạn đạo lớn tuổi (hành pháp từ thời ông Tư còn sống) đã chết vì ung thư bên Úc là do công năng công phu chưa tới, nhất là Pháp Luân chưa đúng thời. Một số bạn lại dẫn chứng là sao ngay như ông Tám còn phải đi mổ mắt?

Ông Tám vui lòng phát biểu ý kiến về các tranh luận trên cho các bạn và con được hiểu tường tận hơn. Riêng con, con vẫn xác nhận là **NEU HÀNH PHÁP ĐÚNG ĐẮN, NHẤT LÀ PHÁP LUÂN THẬT ĐÚNG VÀ ĐẦY ĐỦ, CHẮC CHẮN SỨC KHỎE GIA TĂNG, TẬT BỆNH TIÊU TRỪ (NHỮNG BỆNH DO KHÍ HUYẾT, TÁNҺ SANH HAY DO THỜI TIẾT, MÔI TRƯỜNG XẤU). CÒN NHỮNG GÌ TRÊN CƠ THỂ CẦN ĐẾN GIẢI PHẪU CAN THIỆP VẪN PHẢI NHỜ ĐẾN NGOẠI KHOA.** (Con cũng đã từng nhờ đến giải phẫu can thiệp cắt bỏ amygdale và chữa vẹo vách ngăn sống mũi).

Không biết con nói có gì sai hay chưa đầy đủ không, mong ông Tám cho ý kiến để các bạn và con được rộng đường học hỏi.

2) Con rất hoan nghinh vụ ông Tám khuyến khích các bạn súc ruột. Trước khi được giới thiệu các phương pháp súc ruột bên Mỹ, Úc, ở VN con đã súc ruột bằng nước muối nóng theo phương pháp Tây Tạng Shank Prakshalana được 6 lần từ 1994 đến nay, thấy cũng có kết quả tốt. Tuy nhiên Trọng Hiếu, trong Ban Biên Tập LED Weekly, mới về VN, nói là Thầy không cho súc ruột bằng nước muối vì nước muối làm dẫn cơ ruột. Con muốn được ông Tám nói rõ hơn về vụ này qua E-mail vì ông Tám vẫn thường khuyên các bạn giải tà độc bằng

cách mỗi sáng uống một ly nước muối pha chanh và chút tiêu vì nước muối tốt cho người trẻ tuổi.

3) Con được tặng một logo VoVi bằng bạc. Mang trong mình có tác dụng gì? Sao ngày xưa không có mà bây giờ lại có chủ trương này. Xin hỏi khi đeo mà bạc bị đen xỉn có thể dùng bột tẩy trắng chùi sạch được không? Khi tắm có thể cởi ra tạm cho khỏi ướt và dính xà bông được không? Mong hồi âm của ông Tám. Xin cảm ơn ông Tám trước và kính chúc ông Tám...Vô Vi vô lượng vô thời!

Con,
NT

NT,

1) Thấy vui nhận được e-mail của con, được biết con được bình an và khôi phục sức khoẻ tốt đẹp. Đó là chứng minh phương pháp PLVVKHHBPP đã hỗ trợ cho con không ít, từ đời lẫn đạo vì con đã thực hành đúng đắn, phù hợp với nguyên khí của Trời Đất mà tiến hoá, cho nên tâm con được vui và xác con được khỏe. Nhiều sự may mắn về với con, từ từ phần hồn con sẽ được nhẹ nhàng hơn. Mỗi người một nghiệp lực khác nhau. Nếu không hành đúng pháp thì phải chịu nghiệp lực lôi cuốn, cuối cùng cũng chính mình tự giải mà thôi. Cho nên người tu phải thực tâm chấp nhận sự sai lầm của chính mình, tự phát triển nhịn nhục tối đa thì dịp may sẽ đến

với chúng ta. Y học hiện đại là nằm trong nguyên ý phục vụ chung, cũng nằm trong nguyên lý thiện lành của Thượng Đế cứu độ quần sanh. Người tu có duyên lành mới gặp được dịp may mắn được cứu độ bất cứ từ đâu đến, hành pháp là chỉ khai triển tâm thức cho phần hồn được nhẹ thôi. Còn nghiệp thân thì mọi người phải bằng lòng gánh chịu thì mới thấy rõ sự sai lầm của chính mình mà bằng lòng sửa tiến.

Bản thân của Thầy cũng vậy, gánh vác biết bao nhiêu sự việc hằng ngày từ trước tới thanh, nhưng vẫn qua được bằng một niềm tin vững mãnh tu tiến trong khả năng của chính mình. Vô Vi nhiều trình độ khác nhau, tu đến đâu nói đến đó: nói thật không thêm bớt mới là đúng. Về phần Thầy chưa bao giờ bị lật xe mà gãy răng cả, chỉ có tuổi lớn rụng răng thì có! Sự suy tư của bạn đạo tùy theo trình độ, kẻ nói vậy người nói khác, chúng ta nên tin nơi khả năng sẵn có của chính mình: tự tu tự tiến là đúng hơn. Những tin đồn từ xứ lạ đem về phần đông là không đúng, vậy con nên cố gắng kiểm chứng rõ ràng sự tiến triển của chính con và cống hiến cho người kế tiếp là đúng. Không nên vội tin những chuyện gì chính con chưa chứng kiến được. Pháp Vô Vi phải hiểu tận tường mới bằng lòng vững mãnh tu tiến, chuyện ngoài tai bỏ ngoài tai là vậy.

2) Về phần súc ruột thì phải căn cứ theo phương pháp hiện tại, Thầy chưa bao giờ súc ruột bằng muối, nhưng Thầy có súc ruột bằng muối Epsom salt.

3) Logo này là để nhắc nhở cho người tu như sau: Bên trên là luồng điển của vũ trụ quang chiếu xuống. Bên trong niệ Nam Mô A Di Đà Phật, khai triển tâm thức hướng về không thì mới nhận được luồng điển diệu thanh

của Trời Đất. Ở dưới là tứ đại giai không, tứ giả hợp thành; bên mặt là hữu bành cư, chúng ta ăn thực phẩm chuyển xuống đó, luồng điện cung ứng lên óc; bên trái là tả bành chất, giải ra sau khi ăn, thông đại tiện, luồng điện cũng xông lên khối óc; trung bành mạng thì thể xác chúng ta mới được bình an. Dụng ý muốn cho mọi người biết rõ toàn thân là điện trược và thanh, chuyển hóa theo ý lực tự động của hành giả tại mặt đất. Logo VôVi có mục đích nhắc nhở người tu là phải hiểu những điểm quan trọng từ cơ tạng và khối óc mà thôi. Đêm đêm hành thiền như vậy sẽ tiếp thu được nguyên khí của Trời Đất và sống vui trong thanh nhẹ, tinh thần phục vụ càng ngày càng cao.

Con là người hiện đại cần nghiên cứu những gì thật tế khai triển tâm thức trong tinh thần bất vụ lợi, xây dựng cho chung. Chúc con vui tiến.

Quý thương.
Lương Sĩ Hằng

 THUY SĨ

Genève, ngày 19 tháng 8 năm 1997

Kính thưa Thầy,

Con xin được phép viết lá thư này tới Thầy để đặt câu hỏi liên quan tới cú điện thoại đêm này mà Thầy đã gọi cho con. Nếu con có gì không vừa lòng Thầy xin Thầy miễn chấp mà tha lỗi cho con. Cám ơn Thầy. Đêm nay

con thiền từ 11 giờ 20 phút tới 3 giờ 05 phút, con thấy nhẹ nhàng hầu như là đã thoát thân phàm để vào cõi hư vô tịch diệt vậy. Con vấn đạo Thiên Chúa nên học Kinh Thánh rất sâu xa, và con cũng có học thêm giáo lý của Phật nữa. Dem sự học hỏi đạo lý của hai đấng giáo chủ đó con xin có vài câu hỏi đến Thầy trong tình thầy trò.

Hỏi: Thầy có nói nếu con hung hăng đối với bạn đạo thiền viện Quy Thức là con hung hăng đối với chính Thầy! Giờ con xin hỏi ngược lại: Họ đối xử với con bạc đãi, không tình thương đồng đạo từ mười năm nay và cho tới hôm nay, Thầy có nói với họ là họ đã đối xử với Thầy như vậy hay không? Chúa Jesus có nói: "Thầy là cây sung, các con là cành, cành nào lìa cây sẽ trở nên khô héo, cành nào dính trên cây sẽ tốt tươi..." Chẳng lẽ Thầy chỉ ở một bên thôi sao? Còn đâu là sự quân bình và còn đâu là bác ái của một bậc đại giác? Chúa thương yêu tất cả mọi môn đệ của Chúa chứ Chúa không thiên vị. Và sự thực là con đâu dám hung hăng với ai đâu. Bây giờ con đã trở nên một hành giả dẫn thân vào con đường đại thanh tịnh, con đã nhìn thấy rõ chơn tướng mọi sự vật trên đời và đã nhàm chán tất cả những vinh hoa phù phiếm và giả tạo của nó. Chỉ có trong hoàn cảnh không tiền bạc, không tương lai, khổ nạn chập chùng thì con người mới may ra thấu đáo được đạo hư không và mới tìm ra được hào quang chói lợi phát ra từ tâm thân yếu ớt và phù du tạm bợ này. Và chính con may thay, chính con đã tìm ra được hào quang quý giá vô tận đó. Rồi đây con đường đạo đã rộng mở trước mặt, vừa học hỏi vừa tu hành, vừa dẫn thân để độ đời, gánh một trọng trách chỉ đường tiến hóa cho nhơn loại há chẳng phải là một đại sự

hay sao? Dễ có mấy ai làm việc này cho vuông tròn, toàn thiện toàn mỹ?

Hỏi: Con lúc nào cũng thưa Thầy, xưng con cung kính, thế tại sao Thầy lại mày tao với con? Chúa Jesus và Phật Thích Ca, Ramachristna... lúc nào cũng tỏ vẻ êm đềm thầy con với môn đệ, để cho đến nay khi đọc Thánh Kinh ai ai cũng phải cảm động. Thử hỏi nếu có một môn đệ nào đó trong phái Vô Vi mày tao với Thầy thì còn ra thể thống gì nữa? Tại sao Thầy không ưu ái hơn trong cách xưng hô? Xưng hô tuy tạm bợ nhưng rất cần thiết để lấy cảm tình và thu phục nhơn tâm. Mong Thầy lưu ý giùm.

Hỏi: Tại sao khi thì Thầy giảng đạo lý cao siêu mâu nhiệm và khi thì eo hẹp, nhỏ nhen, cố chấp...(xin lỗi). Người xưa thường nói: “Kẻ khen nịnh ta không bằng kẻ chê bai ta”, mong Thầy đừng quên, và tự sửa để chiến thắng mọi khó khăn và thu phục nhơn tâm dễ dãi hơn trên con đường hoằng pháp. Biết đâu cái nhược điểm đó của Thầy chẳng phải là nhược điểm của nhiều kiếp trước tích tụ lại?

*Kệ: Tu học bao năm ngộ chữ thành
Tâm thân linh địa tự hoàn thanh
Trời mây tan tác mâu sương gió
Chung kết đi về em với anh*

Con xin được ngừng bút ở đây, kính chúc Thầy luôn vui khỏe và đừng giận, buồn con nhe.

Kính lạy Thầy,

Con, NT

TB: 1. Bánh vẽ của Thầy hứa cho coi bộ hơi khó nuốt đó, con thích ăn bánh thật và do chính tay con làm ra thì tốt và bền bỉ, không nguy hiểm. OK?

2. Con tuy không tiền bạc nhưng không bao giờ đói khát cả. Lúc nào vẫn đủ ăn đủ uống, đủ mặc (không tiền đi chơi mà thôi). Tại sao Thầy lại nói trong điện thoại là con đói khát (à quên) đói rách? Thầy có nói rằng: “Đói rách như con mà con tu chưa thành Phật thì tại nó (ông Sáu Lung và ông Yêm) làm sao thành Phật được? Con thiết nghĩ tu thành Phật đâu phải nhờ đói rách, vì nếu nói như thế thì tại sao trên thế gian này có hằng triệu triệu người đói rách mà tại sao họ không tu thành Phật hết được? Tu thành Phật là nhờ trải qua nhiều khổ cảnh ngang trái phản bội, lọc lừa, tù tội đắng cay... của tình đời. Nhờ những yếu tố đau khổ đó mà hành giả mới chán đời quyết tâm tâm ra con đường đạo sáng sủa và hạnh phúc hơn cho chính họ và cho chính nơn loại sau này. Nhờ không có tiền để đi chơi, để ăn nhậu, để tiêu xài hoang phí... nên hành giả mới có cơ hội tu thiền nhiều hơn trong ngày lẫn đêm, niệm Phật nhiều hơn, ít tạo khẩu nghiệp hơn là khi có tiền và có địa vị. Vì thế nên Chúa Jesus có nói câu: “Người giàu có khó vào nước thiên đàng như lạc đà khó chun qua lỗ kim vậy” và Thầy cũng thường nói: “Có tiền là có tội” đó nữa.

Kính bái.

THUY SĨ

Genève, ngày 20 tháng 8 năm 1997

Ông Tám,

Từ nay tôi hết phục ông rồi! Ông đã cho lệnh D kêu police bắt tôi nếu tôi đến thiền viện Quy Thúc lần nữa mà không phone báo trước. Khi ông nghe D nói xấu về tôi ông liền hạ lệnh đó mà không dùng luồng điện sẵn có để điều tra sự thật hoặc là không hỏi tôi trước đã để nghe cả hai bên, bên nào đúng và bên nào sai, ai xạo và ai nói sự thật, ai là người tu chơn chánh và ai là người vu khống bạn đạo? Ông đã quá độc đoán trong cách xử sự và có thể nói là thiếu suy nghĩ. Trên thế gian này không có ông Thầy nào đáng cho tôi học hỏi và bái phục suốt đời được. Khi tôi tu luyện trong khổ hạnh và tạo được hào quang lóng lánh toàn thân tôi đã không còn là con người cũ nữa, tôi đã nhìn thấy những cái mà trước đây tôi không sao thấy được. Ông đã làm nhiều điều sai quấy đối với nhân dân miền Nam (những người theo tự do), ông đã xuống địa ngục cứu lão Hồ, một tên cáo già độc ác ra khỏi âm ti. Ông đã giảng đạo cho Việt Cộng qua báo the Led Weekly, chơi với bọn cán ngố răng đen mã tấu nay đã lột xác mặc veston thắt caravate, ăn nhau người để được khoẻ mạnh, còn hơn là ác quỷ. Tụi Việt Cộng thứ bự sẽ không bao giờ chịu tu và nó chỉ thích ôm dollars mà thôi. Tụi nó sẽ làm thịt ông nếu ông về VN và khi ông về là ông cũng có lỗi với quốc tế, đối với các nước đã nhận ông vào sống theo quy chế tỵ nạn chính trị. Như thế ông nào có khác gì Việt kiều dâu? Tụi Việt Cộng nó ác độc

lắm đó ông có biết không? Ông nói ông xưng làm bé mà thôi! Vậy chớ khi nói chuyện ông có xưng bé không? Ông gọi thằng này con kia, bé đâu có dám hỗn láo như thế, đâu có dám ngồi nghênh ngang chễm chệ trên ghế bành để người ta lạy đâu! Ông xưng làm Thầy luôn luôn mà ông dám nói xạo ông xưng làm bé. Sau này tôi có khả năng tu thành đạo, nhìn thấu và hiểu thấu mọi chuyện từ bé đến lớn, từ gần đến xa, xuất hồn đi học đạo như ông, gặp Đức Phật Quan Âm, Thích Ca, Di Đà, Chúa... tôi cũng sẽ không làm như ông đâu, tôi không nói chuyện nghênh ngang như ông đâu và cũng sẽ không để cho ai cúng lạy tôi cả vì tôi hiểu tất cả mọi người đều là anh em, chung một nguồn cội, tất cả mọi người đều có khả năng tu để thành Phật hết, chỉ chậm hoặc mau mà thôi. Ông đã sai lầm dẫn cả ngàn bạn đạo vào sòng bài và sẽ còn tiếp tục trong năm tới tại Las Vegas. Trước đây vì thấy ông chơi roulette nên tôi bắt chước theo ông và đã đổ nợ. Xem chút nữa là mất mạng nếu không nhờ phước đức ông bà để lại. Ông có phép tắc huyền bí để ăn sòng bài, còn chúng tôi là phàm nhơn thì thua hết là cái chắc. Vì thế nên sòng bài nào cũng càng ngày càng đồ sộ và kiếm lời bạc triệu đô la mỗi năm, hàng tỉ đô la mỗi năm. Tôi nhờ lập chí quyết adieu sòng bài nên ngày nay mới có cuộc sống tạm gọi là bình an. Ông nên bỏ nghiệp cờ bạc mà để thời giờ tu hành cho hào quang ngày càng to lớn và chơi chan thì tốt hơn, bạn đạo Vô Vi sẽ theo gương ông mà bỏ tham dục để tu hành trở về nguồn cội. Ông cũng đừng buồn vì tôi đã không gọi ông làm thầy nữa và đừng buồn vì những lời lẽ tôi viết trong lá thư thành thật này. Ông còn nhiều đệ tử Vô Vi lắm đó, khắp thế giới lận. Có lo chi hồi bé Tám tí hơn ơi? Ông nên nói ít ít lại vì nói nhiều dễ

vấp phải lỗi lầm lắm đó. Tốt hơn nên “công thành nhi phát cư” đi là vừa. Quy ẩn đi ông ơi, nhập Niết Bàn đi bé Tám tí hơn ơi! Tôi cũng sẽ theo ông mà hòa tan vào khối ánh sáng của đại thanh tịnh sau này chứ tôi không dám đi chu du nói dai nhách cả mấy ngàn cuốn băng như ông đâu. Kính chào bé Tám.

T.B.: Xây chùa chiền, thiền viện chưa chắc đã tốt đâu vì chỗ nào trên cõi ô trọc này cũng có mãnh lực của âm giới. Đức Quan Âm có nói câu: “Đạo do Phật sanh. Giáo do ma chủ.” Ông nên lưu ý giùm họ có chỗ đi vacance nghỉ mát cho sướng chứ tu hành thành tâm nào được mấy ai? Vì tham dục khó bỏ lắm và vô minh nó che lấp mấy lớp, làm sao trí óc sáng suốt và tâm thanh tịnh được? Tôi và ông nhờ khổ cảnh nên mới tiến hóa trước họ, giờ nhìn thấy chúng sanh tôi ngao ngán lắm. Vì con đường tu thành đạo quá chông gai, hiểm trở như Đường Tam Tạng phải trải qua 9 lần 9 là 81 tai nạn mới thành Phật mà cận kề Như Lai được.

Kính chào ông,
NT

TB: Trong the Led Weekly số 111 ông có nói là luật pháp thế gian rất hữu ích cho người tu thiền, tôi hỏi ông vậy chứ Đức Thích Ca vào rừng tu có luật pháp thế gian nào bảo vệ đâu? Con muỗi nhỏ xíu nó chích một cái cũng có thể thành bệnh sốt rét rừng mà chết, ăn cướp kẻ ác có thể giết Ngài bất cứ lúc nào, không có luật pháp bảo vệ mà có ý chí bất khuất và tâm đạo bất diệt Ngài đã tu thành đạo. Sự rắc rối và mất trật tự của quần chúng có chút xíu

nhằm nhờ gì so với con beo, con cạp, con rắn, con rít, con ma, con quỷ? Còn thêm mưa bão, đói khát... không cần luật pháp gì hết, chùa chiền tạo luật lệ nhiều quá, khiến có lắm kẻ lợi dụng luật pháp để hoành hoành, ngang dọc một cõi, cấm đoán tùm lum tà la! Ông tu mà nói nhờ luật pháp mà tu được yên thân, là ông lắm to rồi. Chúa Jesus vì luật pháp thế gian mà chết đó, họ đã xui thả Barabar, một tên cướp, và đòi giết Chúa đó. Ấy đó, luật pháp thế gian nó cũng sai không có đúng đâu, ông chớ quá tin, OK?

Montréal, ngày 18/9/97

Kính gửi Ông T,

Tôi vui nhận được thư ông đề ngày 20/8/97 được biết ông tu tiến, và đã dày công giáo dục tôi. Thành thật cảm ơn ông, còn nhiều lãnh vực phải tiến tới kể cả đời lẫn đạo. Kính xin ông tiếp tục tu tốt, nói sao làm vậy, không nên trách móc ai cả. Tâm làm thân chịu, sự phản trắc lấy chính mình không có lợi lộc gì. Tương lai ông sẽ đi tới tuổi tôi, ông sẽ càng thấy chính ông, ông nói ông đã gặp Thích Ca, Jesus Christ, ông sẽ là người thấu triệt lý của hai Ngài ấy, là phước cho nhơn loại ở tương lai. Thành thật cảm ơn lời chỉ trích và xây dựng của ông.

Kính thư,

Lương Sĩ Hằng

THUY SĨ

Genève, ngày 27/9/97

Kính gửi Thầy thương nhớ của con,

Kính thưa thầy,

Con viết lá thư này sau khi nhận được thư hồi âm của Thầy viết ngày 18/9/97 và điện thoại của nữ đạo hữu Yến Minh. Sau một đêm ngủ không ngon giấc cho lắm vì con phải cho trí óc mình suy xét lại những gì đã làm trong quá khứ. Con thấy con vì buồn phiền nhiều chuyện trong đời, đời và đạo đều mờ mịt không được sáng sủa và êm đềm bằng an, nên con đã làm Thầy buồn giận con, một đệ tử ngỗ nghịch. Con xin cúi đầu lạy tạ Thầy, cúi xin Thầy tha thứ cho con lần này, là lần đầu tiên con phạm lỗi, và cũng sẽ là lần cuối cùng sẽ không bao giờ con tái phạm nữa.

Thầy yêu quý,

Nhớ lại năm xưa 1978-1979 tại nhà Thầy ở Phù Đổng Thiên Vương và ở thiền đường Nguyễn Biển (Hòa Hưng) Thầy đã ôm con mà châm cứu trị bệnh cho con, nhất là đã châm cứu vào huyết ấn đường cho con, lúc đó là thời gian con đang khai mở huyết này, nó xoáy tít luôn luôn khi tập trung và mỗi khi con đến chỗ nào thờ phụng. Tình Thầy trò đã trải qua gần hai chục năm rồi mà con không vun bồi cho nó thêm đậm đà tình nghĩa, lại nói nhiều điều làm Thầy buồn giận con. Con xin Thầy tha thứ

cho con và coi con là đệ tử của Thầy như xưa. Mong Thầy viết cho con một lá thư nói là Thầy tha thứ lỗi lầm của con, thì con mới an tâm, khỏi cần rứt lương tâm được. Con nguyện cố gắng tu thiền cho nhiều, sửa tâm sửa tánh cho thiệt hoàn mỹ hoàn thiện để sau này nối gót Thầy để làm điều tốt, nói điều tốt cho nhơn loại và bạn đạo phái Vô Vi chúng ta được đồng chung hưởng, chung vui tiến hóa trở về nguồn cội. Mong Thầy quên đi và xóa sạch những gì con đã lầm lẫn và từ đây tình nghĩa thầy trò ta lại vui vẻ, tròn trịa như xưa.

Kính thưa Thầy quý mến,

Con lúc nào cũng kính trọng Thầy và lắng nghe lời Thầy dạy dỗ, một người khi đã tiến sâu vào con đường đạo giải thoát, đã tạo được hào quang toàn thân chói sáng tươi đẹp, con cần phải thủ lễ gấp trăm gấp ngàn lần người thường. Người xưa thường nói câu: “Nhứt tự vi sư, bán tự vi sư”, một chữ cũng là thầy mà nửa chữ cũng là thầy. Điều đó con nào dám quên, con người có tình nghĩa là quan trọng, còn tiền bạc chỉ là đất cát mà thôi, kim tiền như phấn thổ. Con hãnh diện và vui mừng có một vị thầy sáng suốt và đạo mạo trang nghiêm như Thầy. Trải qua bao năm trải gió dầm sương rày đây mai đó, lăn lộn với đời để cứu vớt linh hồn trong bể khổ Thầy vẫn như vàng như ngọc không bị mất màu, lóng lánh và không bị ô nhiễm nét trong sáng của ngọc quý mâu ni. Mừng thay cho nhơn loại còn có một bậc thầy cao quý như thế trong thời buổi động loạn và đầy vật dục này. Nếu sau này con được Bề Trên trao cho sứ mạng độ dân tiến hóa như Thầy, không hiểu con có làm được một chút xíu nhỏ điều tốt của Thầy đã làm không? Hay là con sẽ phải bị đời lôi

cuốn, bị sang giàu và tình yêu phạm tục lôi cuốn và phá tan đi sự chói sáng của ngọc quý mâu ni.

Kính thưa Thầy nhớ thương,

Mong Thầy đừng buồn giận con nữa và hãy dạy dỗ con vì tâm tánh con còn rừng rú lắm. Hãy lấy uy lực của một bậc giải thoát, của một vị Phật sống mà giáo hóa con, cho con được trở thành một hiền đồ, một hiền nhơn tu đạo tại thế. Con muốn Thầy đánh con bằng roi điển cho thiệt đau để con sớm trở thành một người hữu dụng cho nhơn loại ở sau này. Mong lắm thay. Có lẽ cũng tạm đủ để xin Thầy tha lỗi cho con, lần này kính chúc Thầy được an khang trường thọ, hẹn ngày tái ngộ để con được hàn huyên trò chuyện cùng Thầy cho thỏa lòng con.

Kính bái,

con,

NT

Montréal, ngày 3/10/97

T con,

Thầy vui nhận được thư con đề ngày 27/9/97, nhắc lại tình cũ nghĩa xưa, trên đường tu học thích thú của chính con. Đối với Thầy lúc nào cũng nhìn rõ việc phải làm của đối phương tùy theo trình độ sẵn có của mỗi hành giả tại mặt đất này. Nhịn mà học những hữu ích để sửa tâm thân chứ Thầy rất bận không có thì giờ giận bất

cứ một ai, kể cả loài thú vật. Thầy đã viết thư cảm ơn những lời chỉ trích và xây dựng của con và chấp nhận sự bình đẳng giữa con và Thầy.

Nay lại nhận được thư của con ăn năn sám hối cũng từ trong đáy lòng của con. Thầy lại có dịp xem lại quyển album của Thầy có hình con tươi đẹp trẻ trung, kỷ niệm lưu giữ nhiều năm rồi nhưng vẫn vui. Nếu con bằng lòng cho phép, Thầy tiếp tục giữ phần kỷ niệm ấy; còn nếu không, xin con cho Thầy hay, Thầy sẽ hoàn trả bằng bưu điện để con khỏi bận lòng khi con tu đắc khỏi sợ Thầy lợi dụng hình con để bán ăn. Thầy lúc nào cũng đứng trong vị trí xây dựng chứ không có ý đồ mưu lợi cá nhân, lập trường của Thầy trước sau như một: sửa mình để tiến hóa mà thôi. Cho nên Thầy phải cam chịu mọi sự sỉ nhục bất cứ từ đâu đến. Có nhục thì mới có đủ nước mắt chan cơm qua ngày, ngày ngày khó qua nhưng ngày ngày vẫn qua. Niềm tin lúc nào cũng không thay đổi, Thầy vẫn sống lây lất cho đến nay, đã và đang thấy sự đau khổ của các con mà sửa tiến, lại được thấy sự nhẫn tâm phụ bạc của loài người, từ chuyện có nói không, từ chuyện không nói có, thâm nhục vô cùng, đêm đêm chỉ lo hành thiền tự thức, con cũng vậy, sau khi bị vầy xéo bởi tình đời đen bạc con mới chịu khép mình hướng về thanh tịnh mà tu. Con đã từng đọc nhiều sách viết rất hay, nhưng sách là sách, người là người, làm người có cơ hội tu sửa hơn là sách, vì đã được chuốt sắp cho đâu vào đấy, đọc cho êm tai, nếu sửa là hư. Lời nói của Chư Phật đã dịch ra đủ thứ tiếng trên thế giới nhưng sách và người đều khác xa nhau một trời một vực. Con càng thực hành con sẽ thấy rõ điều này. Mỗi một đơn vị đều khác nhau, đọc sách thì sẽ thấy mình phạm từ lỗi này tới lỗi nọ. Tu thiền thực hành cũng

vậy, lại càng thấy sự sai lầm chính mình đã tạo cho chính mình nhiều hơn, ăn năn sám hối mà bằng lòng tu sửa nhiên hậu mới tiến về không được. Thầy chỉ biết phục vụ chứ không dám chửi mắng ai cả, xin lỗi con, Thầy không thể làm điều này.

Con là con người có trí khôn, không cần đánh đập như con thú mới tiến. Thầy thật tâm thật tình bất vụ lợi đã trao cho con một pháp lành tự cứu và cứu tha ở tương lai, ngược lại con không tin nơi khả năng thanh tịnh của chính con thì con chỉ có tạo động mà thôi (uổng cho một kiếp người mang danh tu mà thiếu tu).

Thầy nói rất đơn giản và dễ hiểu nhưng trên đường dài hành rất khó. Con nên học nhịn nhục tối đa để giúp phần hồn của con có cơ hội tiến hóa tốt, xa cha mẹ chỉ có Trời Đất và đạo pháp là thân thương nhất trong đời con. Phật pháp vô biên, khi chúng ta tu nhẹ rồi thì chúng ta sẽ không có biên giới và chế độ nữa, duyên lành đến là cứu hay là giúp. Nhờ Thầy đi casino bao nhiêu năm nay, Thầy đã được an lành và được một số bạn nghèo khổ sống với Thầy trong sự thương nhớ và xây dựng về vật chất. Thầy muốn làm điều thiện thì Thầy phải tận dụng sự sáng suốt của chính mình để có một số đóng góp nhỏ nhoi đưa đến tận tay người đau khổ, bắt buộc Thầy phải chịu mọi sự khổ nhục để đạt tới mục đích thân thương của người đau khổ. Ở trên đời này, không ai chịu tặng than khi tuyết rơi, việc này Thầy đã làm nhiều năm rồi; Thầy không ngừng nghỉ được vì đại nguyện của Thầy là “tử vì đạo”, dù có chết cũng sống với đạo mà thôi. Đạo thì có nhân đạo và thiên đạo. Pháp của chúng ta đang hành là đời đạo song tu.

Đường đi còn dài, con phải cố gắng thực hành đúng đắn thì mới đạt đến kết quả tốt, Trời Phật sẽ chứng tâm. Rất tiếc là con không được sống gần Thầy, nếu sống gần Thầy thì con sẽ tội nghiệp và chỉ biết lau nước mắt cảm động mà thôi. Những gì Thầy đã và đang làm đều có hình ảnh và bằng chứng rõ rệt, không thêm bớt được. Chúc con vui học trong nhịn nhục và thăng hoa tốt đẹp.

*Quý thương,
Lương Sĩ Hằng*

Thầy kính mến,

Đã hơn 20 năm rồi, con xa Thầy, con cảm thấy nhớ Thầy vô cùng, nhớ Thầy nhiều lại càng hiểu đạo nhiều hơn nữa, con đã bỏ được một gánh nặng rồi (chồng con đã chết) nhưng còn lại một gánh nhỏ, con phải làm tròn bốn phận. Thầy ơi, có nhiều lúc con thấy chơi vơi lắm, quá đơn độc khi phải lo cho gia đình, còn phần đạo trong con không bao giờ ngưng chảy con muốn được thỉnh thoảng đến sống ở thiền viện hoặc nơi am, cốc nào đó để con được thiền tứ thời. Con có được như ý nguyện không Thầy? Con có nên làm Pháp Luân ngồi đếm 78 cái vào lúc 5 giờ chiều. Xin Thầy trả lời cho con rõ và không quên cầu chúc cho Thầy vạn an lành.

*Con,
PTM*

Sydney, ngày 10 tháng 2 năm 1997

PM,

Thầy vui nhận được thư con đề ngày 1 tháng 2 năm 1997, được biết con đã xa Thầy hơn 20 năm, con cảm thấy nhớ Thầy vô cùng. Trong lúc Thầy ở quê nhà, hằng tuần chúng ta đều tương ngộ thường trong xây dựng, ngày hôm nay xa cách, nghiệp lực kích động và phản động giúp đỡ con tiến hóa trong khổ. Sự thật là Thượng Đế đã và đang giáo dục các con tiến hóa. Hiểu rõ nghiệp lực là gì thì mới nhớ lại pháp lực con đã nhận của Thầy từ Việt Nam. Thiếu hành, pháp lực càng ngày càng yếu, nghiệp lực càng ngày càng mạnh, ma nhất trọng Phật nhất xích là vậy, khó đem lại sự hòa bình trong tâm thức. Những gì người đời đã chê bai đạo mầu cũng đều là do nghiệp lực lôi cuốn mà thôi, thậm chí tu đi theo Thầy, phản nguyên lý của Thầy, Thầy chỉ hiểu và thương, phục vụ tận độ các con tiến hóa trong chiều hướng thanh nhẹ sẵn có trong tâm thức của các con.

Con tu con đắc, con không tu con không đắc, cái đó là duyên của chính con, mà con hướng về nghiệp trong lúc pháp lực yếu thì nghiệp lực mạnh hơn, tràn ngập tâm thức của chính con, gây động thay vì tịnh.

Ngày hôm nay con ý thức được, trong sinh có tử, trong tử có sinh, con đã am tường được nguyên lý của Trời Đất đã sắp đặt, đó là cuốn kinh vô tự để cho con đọc

và tự thức, cảnh vợ chồng ly tán, đau thương trong nghiệp lực. Con có ý nguyện muốn tu, muốn giải thì giải những gì? Tu là tu sửa, không tạo nghiệp nữa thì mới giải được nghiệp lực, hành pháp đúng đắn thì ánh sáng sẽ khôi phục, khôi phục ánh sáng. Pháp Chiếu Minh, năm làm 78 cái là 12, 11, 10, 9, 8, 7, 6, 5, 4, 3, 2, 1. Cộng lại 78 lần, đó là lúc nào con cũng có thể làm được hết. Làm Pháp Luân Thường Chuyển để làm gì? Để giải tất cả những trược khí trong cơ tạng, sau khi ăn uống chung đụng với tình đời, giúp cho bộ ruột càng ngày càng nhẹ, cũng là một pháp giải nghiệp lực cho chính con. Pháp Luân Thường Chuyển rất cần thiết, Soi Hồn một ngày ba lần thì thần kinh khối óc con sẽ ổn định, Pháp Luân Thường Chuyển mới giải trược khí trong nội tâm nội tạng của chính con. Thể xác này bao gồm kim mộc thủy hỏa thổ, không khác gì càn khôn vũ trụ đã và đang có. Các con không áp dụng Pháp Luân Thường Chuyển không giải được trược khí trong nội tâm, làm sao hòa đồng với thanh quang của vũ trụ mà tiến. Cho nên môn nào Thầy đã đề nghị cho các con thực hành, chính Thầy đã thực hành và có hiệu quả, nếu các con không siêng năng giúp đỡ các con thì chẳng có một người nào có thể giúp đỡ được. Cố gắng tu đi để giải bớt trần tâm khổ nạn. Thầy năm nay cũng 74 tuổi, đêm đêm vẫn hành đúng đắn; từ ngày xa các con đến bây giờ Thầy mới có duyên được đọc thơ con và hiểu tâm trạng con, muốn con trở về với sự an lạc trước kia con đã có. Thầy cũng vậy, chỉ lo tu để giải nghiệp tâm của chính mình là công bằng nhất, chúng ta lượm được pháp và hành pháp. Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp là giải nghiệp, khử trược lưu thanh để tiến về cõi thanh nhẹ, đó là phần hồn càng ngày càng

sáng suốt, nhịn nhục tới đa để hòa cảm tình thương và đạo đức của Thượng Đế. Thượng Đế phục vụ quân sinh qua ánh sáng của Ngài, tận độ khắp các nơi.

Bớt nói, tự sửa mới là người tu thật sự, nói nhiều không sửa không phải người tu, rước nghiệp vào thân không phải người tu, hưởng dục không bao giờ hành tiến được, sửa sai mới có cơ hội hành tiến. Con càng tu càng thấy con sai chẳng có ai sai, sửa tâm hồn con thì con sẽ được tiến, như ngược lại là tự gạt mình mà thôi. Năm nay là năm thử thách, người có ý nguyện tu học sẽ gặp phải những sự trở ngại để thức tâm hiểu rõ giá trị thanh tịnh của chính mình mà tiến. Những gì con muốn hành, Thầy đã hành và để lại một cuốn video cho các con noi theo đó mà thực hành, chính Thầy đã làm vì Thầy sợ thế gian hay lường gạt, làm không đúng cũng nói đạo, gạt mình và gạt người, không chịu thấu triệt nguyên lý của Thượng Đế mà hành sự. Vậy con nhận được thư này, tâm mồm thực hành sửa tâm, dụng trí ý tu tiến chớ không dụng lý luận tu tiến. Trí ý tu tiến là chánh pháp, luồng điển của con sẽ hòa hợp với trung tâm sinh lực càn khôn vũ trụ mà tiến hóa. Phải dầy công mới có, nói thì dễ hành thì khó, bao năm xa cách nhưng mà con thiếu thực hành vì mê loạn. Ngày hôm nay con nên cố gắng thực hành để tự mình khôi phục với sự chính giác của chính mình mà tiến.

Chúc con tự tu tự tiến.

Quý thương

Lương Sĩ Hằng

Ngày 22 tháng năm 1997

Kính thưa Thầy,

Con tên là NHC đã quy y theo Thầy, học đạo nay đã được 4 năm. con nhận thấy PLVV của Thầy đã đem lại cho con trở về với cái tâm chân thật, hằng ngày con càng cố gắng trì niệm lục tự Di Đà, nhưng trước mắt con sao chỉ thấy hình bóng của Thầy, và cũng nhờ như vậy mà con luôn nhớ kèm tâm không dám làm điều sai quấy.

Nhưng thưa Thầy, con biết mình phận hèn đức mỏng, nên luôn bị nghiệp lực gia đình chi phối, dẫu vậy con cũng nguyện cố gắng lo tu, không dám bỏ lỡ dịp may là được Thầy che chở cho con theo học Phật pháp. Con luôn luôn nghe tự trong tâm con lời Thầy khuyên dạy. Hãy buông bỏ hết mà trở về không. Thưa Thầy, con đã biết rõ con là một con người xấu xa, nên nguyện cố gắng lo tu, khoảng nửa năm nay con thấy tâm con được nhẹ nhàng và công phu thấy đỡ lắm. Khi con niệm Nam Mô A Di Đà Phật thì dường như đầu con có một sức mạnh bao trùm và căng thẳng giống như nở thêm ra, không hiểu ý nghĩa chi hết, nhưng con vẫn tiếp tục niệm hoài bất cứ giờ phút nào, kết quả ra sao cũng được, con phó mặc cho Thượng Đế, con thấy bây giờ con không còn biết tính toán chuyện của ngày mai. Con còn ngu muội lắm, trên đường tu nếu có lầm lỗi, xin ơn trên Cha và Thầy tha tội lỗi cho con.

Với tất lòng thành con xin cảm tạ ơn Cha, ơn Thầy đã chỉ dạy nhiều cho con.

Đầu năm tết âm lịch 1997 nhân cơ hội Thầy sang Úc Châu thăm viếng các bạn đạo, con xin có đôi lời kính chúc Thầy được nhiều sức khỏe và an vui trên bước đường truyền pháp. Con xin được đánh lễ Thầy ba lay bằng tất cả lòng thành tưởng nhớ ơn Thầy.

*Đệ tử kính bái,
NHC*

Sydney, ngày 30 tháng 1 năm 1997

HC con,

Thầy vui nhận được thư con đề ngày 22 tháng 1 năm 1997, được biết con có duyên được Vô Vi pháp lành và con nhận thấy chính con phải sửa con mới có cơ hội tiến.

Ngày hôm nay con nguyện niệm Phật để giải tất cả nghiệp chướng trong nội tâm. Tâm chúng ta không trong lành thì nghiệp tấn công. Tâm chúng ta trong lành thì chúng ta giải tỏa tất cả những nghiệp chướng sẽ có trong tương lai và quá khứ, đó là điều cần thiết. Con biết niệm Phật tức là con chịu sửa tâm. Sửa tâm không cần đếm, không cần biết, trong thanh tịnh con sẽ phát sáng, cứ giữ như vậy lòng thành niệm hướng thượng và biết đường cuối cùng của chúng ta là ánh sáng vô cùng tận, hội nhập với ánh sáng của Đại Bi mà tiến thì đó là đường lối chơn thật của người tu. Nếu con còn vướng bận tranh

chấp thì không bao giờ con tiến tới ánh sáng được. Dù có tu Vô Vi nhưng mà không tiến tới ánh sáng được. Phải buông bỏ tất cả những sự tranh chấp thì con người ở cõi thế gian của con là một thánh nhân, một hiền triết, nhịn nhục để thặng hoa, nhịn nhục để tiến hóa tới vô cùng, đó là đường lối của Chư Tiên Chư Phật đã và đang hành. Con có duyên lành ngộ được Thầy là người thực hành chứ không phải nói lý thuyết suông. Con thấy Thầy đi đây đi đó, không tiền không bạc, nhưng mà thành tâm là sẽ có cơ hội đi. Thượng Đế an bài cho Thầy có một cuộc sống và tương ngộ với các con trong nhịp sống vui hòa thân tiến thì chúng ta không có trì trệ. Niệm Nam Mô A Di Đà Phật phải hiểu nguyên lý của Nam Mô A Di Đà Phật như Thầy đã cắt nghĩa rõ trong băng. Chừng nào con nghe được và hiểu được nguyên lý của Nam Mô A Di Đà Phật là cuộc sống cả càn khôn vũ trụ, lúc đó con là con người thanh nhẹ xuất ngôn và thuyết lý tràn ngập, xây dựng cho mọi người chung tiến, đó cũng do sự đầy công của chính con.

Ngày hôm nay Thầy cố gắng hiến cho con những cái nguyên lý tu học, những băng giảng kia, lời nói thao thao bất tuyệt đó cũng do đầy công hành pháp Thầy mới có được chứ đâu có ai cho. Thế gian có trường đại học dạy loại đó không? Trường đại học chỉ dạy nắm bắt mà không dạy mở được, cho nên học tới Bác Sĩ cũng phải ôm nghiệp mà thôi, không tiến hóa được.

Quý thương
Lương Sĩ Hằng

VIỆT NAM

P, ngày 20 tháng 12 năm 1996

Kính thưa Đức Thầy

Con tên NHM, một tu sinh pháp lý Vô Vi tại P, T, xin kính dâng lễ Thầy, cầu chúc sức khỏe Thầy, và quý đạo hữu khắp năm châu, cầu chúc cho Đại Hội gặt hái được nhiều thành công tốt đẹp trong tình thương yêu cao cả của Đấng Cha Lành.

Riêng tại VN, con cũng xin kính cẩn, chân thành cảm ơn quý huynh trưởng HE, huynh TN(VCT) và quý huynh đệ, tử muội đã có nhiều sự giúp đỡ, động viên, khuyến khích, tạo mọi điều kiện thuận lợi cho chúng con, trên bước đường tu học PLVVKHHBPP. Đã nhiều năm qua, mặc dù con chưa được một lần diện kiến Đức Thầy, nhưng trong những đêm dài công phu, hành pháp, tâm hồn con đã luôn luôn cảm nhận có Đức Thầy bên cạnh, đã dìu dắt, dạy dỗ con một cách kiên trì, với một ánh mắt, tình cảm thương yêu bao la, vô bờ bến.

Cho nên hơn 15 năm qua, mặc dù đã gặp biết bao cảnh thăng trầm, lao đao, khảo đảo, tù tội và mất mát, nhưng mỗi ngày, đêm con hằng tâm tu niệm và đã hết sức động viên khuyến khích các bạn đạo hai miền quê hương cát trắng (N, P) phải luôn luôn cố gắng noi theo tấm gương sáng, học tính kiên nhẫn, tình thương yêu, tha thứ của Đức Thầy, của quý huynh, tử đã có nhiều công lao, đóng góp phát huy nền đạo pháp Vô Vi, và phải lo quyết tâm, bền chí tu học, phải cố gắng thực hành đúng đắn theo chánh pháp, không được sửa đổi.

Dù ai nói ngả nói nghiêng lòng ta vẫn vững như kiềng ba chân.

Dù ai nói đông nói tây thì ta vẫn đứng như cây giữa rừng!

Tình đạo hữu quý nhất là lòng chân thật.

Nghĩa vợ chồng quý nhất là lòng chung thủy

Lý đạo nhiệm mầu quý nhất là sự trung tín.

Bề tôi trung, không thờ hai chúa, chánh pháp nhiệm mầu không hai tâm!

Và con xin kính tặng Đức Thầy một bài thơ:

Bấy lâu mong ước đợi chờ

Đại hội Bangkok mở cờ lòng con.

Tu hành vững dạ sắt son

VÔ-VI chánh pháp chẳng còn nghĩ suy

Quyết tâm tu học kiên trì

Trở về nguồn cội, hợp thi nhĩn hòa

Học bài ba chữ: Nhĩn hòa,

Thương yêu, thanh tịnh, mới là người Tu!

Một lần nữa, trước khi dứt lời, con xin hướng tâm thanh tịnh cầu chúc cho Đức Thầy, quý bạn đạo khắp năm châu được nhiều sức khỏe, an khang và trường thọ.

Riêng huynh T (TN) đại diện VN, đi tham dự Đại hội Thái Lan 1996, rất mong mỏi và hy vọng huynh sẽ gặt hái được nhiều thành quả tốt đẹp, nhiều điều hay, mới lạ để ngày về giúp đỡ cho bạn đạo trong nước được thăng tiến nhanh hơn, trên bước đường tu học và cuối cùng con xin

kính bái Đức Thầy ba lạy trong Tâm tượng trưng “Thiên Địa Nhơn”, các cõi. Con luôn luôn kính trọng Thầy.

Tu sinh: NHM

Manila, ngày 10-01-97

HM con,

Thầy đã vui nhận được thư con tràn đầy lòng thành tu tiến và cầu chúc cho mọi người cùng tiến cùng minh. Điều này rất cần thiết, con đã dùng mãnh tự tu tự tiến thì con sẽ thấy sự hiện diện của con tại thế gian không phải không hữu ích. Con có tâm như mọi người, ngày hôm nay con tu trong cảnh kích động và phản động ở thế gian, nhưng mà tâm thành kính vẫn giữ, không thay đổi, tức là xây dựng cho chính phần hồn tiến hóa ở tương lai tốt đẹp. Lần lần, con sẽ tương ngộ nguyên lý của trời đất, của Vô Vi, làm việc lớn thành nhỏ, việc nhỏ thành không.

Mỗi ngày tu tiến trong thanh tịnh, thực hành đúng đắn pháp môn. Soi Hồn một ngày ba lần, Pháp Luân Thường Chuyển đầy rún, đầy ngực tung lên bộ đầu, tự giải được mới phá chấp. Ai giải mê cho chúng ta? Chính ta giải: làm Pháp Luân Thường Chuyển là lấy nguyên khí của cả càn khôn vũ trụ tự giải, đem lại sự quân bình trong nội thức của chính mình. Khối óc và cơ tạng của con là tài sản cuối cùng. Nếu mà hành

PLVVKHHBPP là tự tu tự giải, khai mở trực giác của chính mình, tiến hóa tới vô cùng, thì sẽ không còn mê chấp và tạo thị phi, động loạn vô ích. Chúng ta thực hiện những điều cần thiết mà không thực hiện những điều không cần thiết. Càng tu càng quý thương huynh đệ, càng quý thương nhân loại, càng quý thương vạn linh. Vạn vật, vạn linh đã đóng góp cho chúng ta không ít, đã hy sinh thân mạng, vì lúc con chưa tu con đâu có biết ăn chay. Con chỉ ăn mặn, nghiệp xác tràn đầy cho nên sanh bệnh bất cứ lúc nào không hay. Ngày nay con tu rồi, con thấy vạn linh đều muốn cầu tiến và hỗ trợ cho nhau trong nguyên lý và thực hành trong định luật nhân quả của trời đất. Ngày hôm nay con hiểu được một phần đạo, hướng về thanh tịnh mà hành sự thì tương lai con sẽ hiểu rõ chiều sâu của đạo pháp là không. Nếu tâm ta còn chấp thì không bao giờ tiến về không được, không bao giờ có ánh sáng. Con thấy thế gian mê lắm, ôm chấp: tiền tình duyên nghiệp, khổ cảnh mà không tiến thân. Bằng lòng tu để ảnh hưởng, thâm tu thâm tiến mới ảnh hưởng được nhân loại ở tương lai, vì cơ cấu nó như vậy. Mọi người phải cuống cuống trong cái tham dục khó tiến. Ngày hôm nay chúng ta hiểu, gỡ rối được chính mình, sẽ chứng minh phần hồn chúng ta có cơ hội tiến hóa ở tương lai. Dù khi bỏ xác đi nữa, phần hồn cũng còn mình mãi vì đêm đêm lo tu, lo sửa, hiểu được nguyên lý của trời đất. Sinh, trụ, hoại, diệt rõ rệt thì đâu có bỏ ngõ bất cứ ở cõi nào, Thiên Địa Nhơn - ba cõi con sẽ tiến tới và tự tu tự thức, không có ý lại nữa. Thương yêu và xây dựng, đó là đường tiến thẳng, chẳng có lùi. Xây dựng sửa tiến thì chẳng có lùi, mà tạo động tạo mê thì lùi ngại khó tiến. Trời đất người rõ ràng. Con được một thân xác duyên

dáng cấu trúc bởi trời đất, đó là đạo. Vạn sự trên đời là không, mọi sự trở về không mới là đúng đường đạo. Ta chẳng có gì, chỉ có tâm thôi, chúng ta có sẵn của Trời Đất là vô cùng, không tính toán, luôn luôn xây dựng và hỗ trợ. Nếu chúng ta bằng lòng đến đó, nguyên khí Trời Đất sẵn sàng hỗ trợ cho con tiến hóa, không có bỏ con bất cứ giây phút nào con tưởng đến.

Bạn đạo kỳ này chưa được duyên dự đại hội nhưng mà tâm thức lúc nào cũng hướng về đại hội, chung sống hòa bình, tình thương huynh đệ tỷ muội. Cuộc đời phải có những sự trở ngại đó thì chúng ta mới tiến. Chúng ta mới thấy rõ sự trì trệ của chính mình, thiếu sáng suốt hóa giải không được, trước khí xâm nhập trong tâm thức của mọi người. Nhân cơ hội này, không đi được lại càng dày công tu hơn để có cơ hội hiểu được tình đời đen bạc. Mọi người đều ồn ồn ào ào chạy vô cớ âm u mà không hay, tự cho mình là sáng suốt; đó là tạo trì trệ cho tâm thân, phần hồn tương lai không tiến hóa được. Chúng ta ngày đêm chấp nhận, nhịn nhục lo tu tức là lo cho tương lai. Hành pháp đúng đắn tức là lo cho phần hồn ở tương lai. Chúng ta sẽ có đất dừng chân rõ rệt, chứ không phải như những người cấm không hiểu lấy chính họ.

Vậy con nên cố gắng tu, nhân dịp này, chúng ta cũng có cơ hội tỏ thể cùng nhau trên giấy trắng mực đen để thức tâm lẫn nhau và tự tu tự tiến. Thành thật cảm ơn những gì con gửi đến Thầy và cho tất cả bạn đạo.

Quý thương
Lương Sĩ Hằng

(1) **Hỏi:** Kính thưa Thầy tại sao khi làm Pháp Luân Chiếu Minh con hít vào thở ra 78 lần mà nước bọt trong miệng lên, con phải nước nuốt nước bọt xuống, con không thở liên tục được và đứt hơi thở trong một giây, kính thưa Thầy nếu như vậy thì có ảnh hưởng gì không? Kính xin Thầy chỉ dạy cho con. Con kính xin cảm ơn Thầy.
Một bạn đạo ở VN.

Đáp: Khi hít thở bị nước bọt dâng lên, là chứng minh bao tử bị hàn. Mỗi buổi sáng, cần uống nửa trái chanh với nước lọc với chút tiêu và muối trước khi ăn sáng 30 phút. Nếu ăn chay, thì luộc rau phải bỏ gừng hay là uống bột nghệ pha với mật ong.

(2) **Hỏi:**

Kính thưa Thầy!

Con đi học ở Austin, TX và con mượn apartment để ở, con ở chung với một người bạn. Bạn con thường bị ma nhát hay lời kéo khi ngủ. Nó sợ quá nên đã chạy qua apartment khác. Riêng con, con không bị nhát nhưng lúc tối con ngồi thiền, có khi 3 hoặc 4 đêm liên tiếp ở chỗ trung tâm chân mày con bị giật liên tiếp (nó giật rất mạnh đến nỗi con phải mở mắt ra). Sau đó, nó yên ổn chừng 3 tuần rồi hiện tượng cũ lại xảy ra trong 2 ngày liên tiếp. Con không biết trung tâm chân mày con bị giật là do nó chống trả với thiên liêng hay là thần kinh con bị yếu. Hơn nữa, gần đây con phát hiện ra chỗ ở của con ở cách nghĩa địa khoảng 0.5 - 1 km nghĩa địa ở ngay hướng Nam. Con không thể đi chỗ khác ở vì con đã ký hợp đồng

cho nên con phải ở đây thêm 1 semester nữa. Con kính xin chỉ dạy cho con, con phải làm sao? Con có cần xả thiền khi hiện tượng này xảy ra hay không? Con xin đa tạ Thầy.

Con tên là VTMT

Đáp: Khi Soi Hồn bị giật ngay trung tâm chân mày là luồng điện bắt đầu hội tụ. Cứ nhìn đó mà niệm Phật thì mọi sự sẽ êm xuôi. Không nên nghĩ về chuyện mờ mịt, mỗi phần đều có vị trí, không thể loạn được, chúng ta là người tu thành tâm hướng thiện, sửa mình cứu người là cần thiết. Không gì quý bằng xây dựng tâm từ bi tức là thành tâm tu tiến, hành đúng pháp thì sẽ được yên vui. Nghĩ bậy tạo loạn cho chính mình, dốc lòng phát triển tâm thức của chính mình, thì sẽ đem lại sự hòa bình cho mọi giới. Cố gắng tu để phát triển tâm từ bi của chính mình là cần thiết trong giai đoạn này. Người sợ ma là chứng minh thần kinh của hành giả bị suy yếu. Vậy nên xem bác sĩ, uống thuốc bổ dưỡng thần kinh khối óc thì sẽ yên.

(3) –Bạn đạo Toronto kính gửi lời thăm Đức Thầy

Hỏi: Kính thưa Thầy, thuốc OMX có thể trị được chứng bệnh nước tiểu có chất acid hay không?

Đáp: Về OMX, nên liên lạc với người trách nhiệm cung cấp loại thuốc vi khuẩn này, là anh Vương Thanh Sơn hay chị Hứa Bạch Mai.

(4) - **Hỏi:** Trong kinh Thiên Đường Du Ký (trang 293), Dương Sinh diện kiến Đức Thế Tôn, Tể Phật nói, “Thế giới Tây Phương Cực Lạc là nơi cực sung sướng; bảy lần rào, bảy lần lưới, bảy hàng cây vây quanh kín bốn phía.”

Tể Phật nói đây rõ ràng là không phải nói trong Tiểu Thiên Địa, như Thất Trùng La Vĩng v.v...mà nói về Đại Thiên Địa. Tại sao ở một nơi thanh cao mà còn phải rào lưới quá kỹ - còn hơn ở trần gian vậy. Bộ có thất bảo nên sợ mất sao?

Xin Bé Tám phá ngu cho Lắm Cẩm.

Đáp: Cơ thể thì có thất tầng la vĩng, nơi đại thanh tịnh, cũng có nguyên khí của thất tầng la vĩng, bảo vệ trong xây dựng do chính công đức của hành giả tu tiến hình thành. Cho nên mọi người muốn biết nơi đó, chỉ dày công tu tiến thì mới có dịp đến đó, và sẽ hiểu rõ căn duyên của mọi việc. Dùng óc phàm lý luận, chỉ tạo sự lắm cẩm và không đi đến đâu. Sự hiện diện của chúng ta hiện tại không có tính trước nhưng ngày nay cũng được hiểu một phần đạo, cảm thấy bất ngờ ngộ được chân lý mà thôi. Thiên bất khả luận bàn, chỉ có hành, sẽ thấy và sẽ hiểu trong thanh tịnh mà thôi.

ÚC CHÂU

Melbourne, ngày 22 tháng 1 năm 1997

Kính thưa anh Lương,

Vì nay đã đi làm việc lại, thành em không thể đi dự Đại hội Úc Châu tổ chức tại Sydney được. Nhớ lại những ngày Đại hội ở Thái Lan, thời gian tuy ngắn ngủi, nhưng đầy kỷ niệm và vui thú. Em đã gửi một cuốn video mà em đã quay trong kỳ đại hội, qua Paris để chị P xem xong gửi tiếp qua London cho anh chị H xem. Như vậy họ sẽ thấy hoạt động của anh lúc này ra sao? HN con gái chị P, cùng hai đứa con, nó hiện ở Paris thăm bà ngoại. Tụi nó sẽ về lại Sydney ngày 4-2-97 nếu anh còn ở lại Sydney sau ngày đó thì xin anh đưa dùm cho anh Cách, địa chỉ và telephone của anh để một khi tụi nó về lại Sydney, em sẽ gọi điện thoại kêu con HN đi thăm anh. Ngày sau khi về lại Úc, em đã gọi điện thoại cho chị L, TK. Và nói với chỉ những lời anh đã dặn, kể đó em có gửi cho chỉ một lá thư, một số tài liệu và chỉ dẫn cách uống và mua OMX tại chi nhánh ở Melbourne. Ngoài ra em còn gửi kèm một lá thư mà em viết cho người downline về OMX của em ở Adelaide để cho chị K mượn hai cuốn video về OMX nếu chỉ thấy cần tìm hiểu thêm. Kỳ này anh C mời ông bà Dr Fernando (Ph D in science) chief executive officer của OMX ở Úc Châu, đi Sydney để gặp anh và để thuyết trình về OMX trước đại hội nếu cần thiết. Anh Cách sẽ đem đi khá nhiều OMX. Em muốn nhắc lại với anh là OMX được phép bán tại Úc như là một thực phẩm, thành không tiện nói nhiều về trị bệnh.

Theo kinh nghiệm của em, người già cả và có bệnh nặng khi uống OMX phải tiếp tục uống thuốc của toa bác sĩ, và lượng OMX phải gia tăng từ từ để tránh phản ứng quá mạnh nguy hiểm. Một khi có kết quả tốt, sau một thời gian từ từ giảm lượng OMX xuống thí dụ:
ngày 1 và 2: sáng 1 viên, tối 1 viên

ngày 3 và 4: sáng 2 viên, tối 1 viên
ngày 5 trở đi: sáng 2 viên, tối 2 viên

OMX có một loại skin oil, ngoài thoa da vết lở rất công hiệu, còn có thể dùng cho phong thấp... đặc biệt là hay fever, chảy nước mũi. Sáng dậy xong, mỗi bên lỗ mũi bôi một giọt, hít vô 1, 2 lần, thì hôm đó sẽ không chảy nước mũi; nếu có cũng không đáng kể.

Cuối thư em xin chúc anh mạnh khỏe vui vẻ và Đại Hội ở Sydney thành công mỹ mãn.

Em, H

Sydney, 30/01/1997

Chú H,

Tôi vui nhận thư chú kể lại đại hội Thái Lan và chúng ta đã tương hội, và mọi người đều phát tâm muốn làm một điều tốt lành cho những người kế tiếp. Như chú mang theo thuốc để giúp đỡ người khác, còn tôi giảng đạo để mọi người thức tâm để tự thanh lọc lấy sự trần trược của chính mình mà tự tu tự tiến. Chúng ta càng ngày tuổi tác càng gia tăng thì thấy rõ cuộc đời ta đã làm nhiều chuyện không cần thiết. Ngày hôm nay chú hiểu được qua cuộc giảng của chúng tôi, chú thấy phần hồn là chủ của thể xác chứ không phải xác là chủ của phần hồn. Nhưng người đời thì lấy đó để tương trợ lẫn nhau, nhưng mà không hiểu được trực giác của chính mình tức là phần

hồn làm chủ thể xác mà lo tu tiến hướng về thanh tịnh thì nó mới sáng tỏ phần hồn. Đó là sự sáng suốt để hỗ trợ và xây dựng cho cơ tạng cuối cùng này được tiến hóa trong thanh nhẹ.

Ngày hôm nay chú đại lý được thuốc này mục đích làm gì? Mục đích để đưa sự sống cho con người để hiểu lấy cái gì là bạn, cái gì là thù trong một kiếp làm người. Ngay trong không khí cũng có thể đem được trực khí và hại thân. Nếu chúng ta người tu có mục đích vô sanh bất diệt thì không có sự hại thân và không có mê tín dị đoan. Không khai triển được trực giác của chính mình là sai lầm hết. Tu mà nhờ đỡ, không khai triển trực giác của chính mình là tự hủy mà thôi. Thượng Đế đã cho cơ hội cuối cùng chúng ta có cơ thể, có đầy đủ, những gì bên ngoài có chúng ta đều có. Có tim gan tỳ phế thận, kim mộc thủy hỏa thổ đó là sự an bài của cả càn khôn vũ trụ và chúng ta lập lại trật tự thì chúng ta mới thấy được màu sắc. Ngũ sắc ngũ quang, huyền sắc huyền quang đã ẩn tàng trong tâm thức chúng ta nhiều kiếp không phải một kiếp. Nếu chúng ta thành tâm hành pháp, khứ trực lưu thanh mới là kê bằng tu. Có giải trực lưu thanh mới đem lại trật tự cho chính ta. Bây giờ ở xứ Úc vẫn minh này, chú thấy rõ có downtown trật tự hơn, phố tàu không có trật tự bằng downtown tại sao? Vì sự sống cần trật tự để cho mọi người an vui. Xã hội này đã làm được là tiếp tục làm và chúng ta phải làm khai hóa hội nhập trong sự trật tự của cả càn khôn vũ trụ. Đó là chơn kinh, vô tự chơn kinh. Mọi người đã mang xác phàm xuống thế gian mà không có dũng chí, không tạo cơ hội để khai thác chính mình là một điều tằm tối và thua lỗ vô cùng, không phát triển được. Dù có tiền cho cách mấy rồi cuộc hỗn

xác thác ra ma chớ không có tiến hóa lên cõi thanh nhẹ được.

Pháp Vô Vi là một pháp để cho mọi người được khai triển tâm thức của chính mình và cảm nhận trực giác của chính mình để phát triển đi tới vô cùng, đó là ánh sáng rõ rệt hội tụ trong tâm thức của chính chúng ta. Xác của chúng ta có âm có dương, mà nếu chúng ta chịu hưởng thượng tu học là hội nhập trong ánh sáng vô biên thì tâm thức mới an yên mà ảnh hưởng người kế tiếp. Chú có duyên lành được dự một lần đại hội thôi nhưng mà chú cảm thấy thoải mái, chú hiểu được chú nhiều hơn thay vì chú tu nhờ đờ cúng lạy, rớt cuộc Tiên Phật nào mà chứng cho chú? Tiên Phật là thoát hẳn tiến hóa đi tới vô cùng làm sao xuống thế gian phục vụ chúng ta được, nếu chúng ta không chịu đi lên đồng chiều hướng như vậy thì làm sao Bề Trên độ chúng ta tiến được. Bằng chứng rõ ràng nhiều người đã cầu nguyện nhiều năm, cả một kiếp nhưng rớt cuộc nạn không giải được, nạn là bệnh hoạn đó. Ngày hôm nay chú biết vào trong cái giới bệnh hoạn, chú hiểu thế gian đều có những bệnh nan y, tâm làm thì thân chịu không có chối cãi được, dù thuốc tiên cũng tạm mà thôi. Cái gì cũng là tạm, vạn sự trên đời là Không, không có sự thật, không làm được cái gì hết ngoài Thượng Đế. Thượng Đế là ánh sáng vô cùng tận đã ban chiếu toàn cầu và để cho sanh linh tự thức và tự tiến. Nhưng sự sáng suốt của loài người lạm dụng bày ra chánh trị, bày ra quyền pháp đủ chuyện hết để trị con người, cố ý trị những người hung ác và để cho người ta hưởng thiện nhưng mà không có đường đi tới vô cùng, không hiểu được cho nên bày ra cúng quảy, cúng quảy cúng quảy, cúng hoài, cúng một lần là giết một con heo,

cúng một lần là giết chết một con gà mang nghiệp sát mà không biết. Tội nghiệp cho chúng sinh, tập quán không tốt. Cho nên chúng ta phải tu để ảnh hưởng người kế tiếp là vậy. Tu để tự thức, tự khai triển trực giác của chính mình và khai sáng khối óc của Thượng Đế đã ân ban, thành tâm tu tiến, thấy rõ đường đi thì chung vui hòa bình. Cho nên Vô Vi luôn luôn có cuộc sống hòa bình. Sau khi hành thiền mọi người cảm giác được đời là tạm, chung vui trong thanh nhẹ, xây dựng dần tiến phần điển quang là chánh thức. Cho nên có cuộc sống chung vui hòa bình khắp thế giới là vậy. Tôi một thân một mình như chú đã biết, tiền không có, từ quê nhà cho đến đây cũng vậy thôi, giữ tâm lo tu, không có tiền nhiều như người khác nhưng vẫn đi đây đó được, đó là chứng minh Thượng Đế đã ân ban cho tôi, tôi mới có cơ hội. Chính bản thân tôi không làm được, không có khả năng đó, phải có tiền mới đi đây đi đó được, nhưng mà ngày hôm nay chú thấy tình thương của mọi người đã phát triển, chung vui hòa bình, tình thương là tiền bạc, tình thương là giá trị vô cùng thì bây giờ chú đi vào con đường tình thương là làm phước bán thuốc cho người uống hết bệnh, là chú tu phước và chú thiền nữa là phước huệ song tu. Nhân thân nan đắc pháp nan ngộ. Cái xác không phải dễ có nhưng mà chú có cái xác và có cái pháp chỉ thiếu hành mà thôi. Nếu chú hành thì chú sẽ phát triển, gia cang sẽ tốt lên, dẹp bỏ tai nạn trong nội tâm. Chúng ta chịu chung hành chung tiến là một, hội nhập với thanh quang của Thượng Đế mà tiến thì cuộc sống chúng ta sẽ được an nhiên và bất hoại.

Một năm chúng ta đã nhận biết bao nhiêu sự kích động và phản động của ngoại cảnh, ngày hôm nay đã đến

bước vào thêm cuối năm tôi xin chúc vợ chồng và gia đình chú được vui khỏe.

*Quý thương
Lương Sĩ Hằng*

(1) – Kính thưa Thầy,

Chúng con ba huynh muội đang hành pháp Vô Vi có làm một cái home page trên net lấy tên là TU HỌC, mục đích để phổ biến pháp của chúng ta qua internet, và để những bạn đạo đã tu rồi có thêm nơi trao đổi kinh nghiệm tu học. Hôm nay kính trình Thầy địa chỉ của home page để xin phép Thầy, vì trong home page này có mục: “Lời Thầy Dạy Con” có trích những lời của Thầy từ những bài giảng cho các bạn đạo khắp năm châu. Xin Thầy cho phép để đăng.

Địa chỉ của home page là:

www.geocities.com/Tokyo/Temple/5733

Chúc Thầy được mạnh khỏe và bình an.

Xin cảm ơn Thầy,

Chúng con

Nguyễn Tiến Dũng, Florida

Hồ Ngọc Dũng, Houston,

Vũ Ngọc Lan, California

Tiến Dũng, Ngọc Dũng, Ngọc Lan,

Homepage của Vô Vi đã có rồi, nếu các bạn muốn phát tâm đóng góp thì xin cộng tác với homepage đó mà làm việc. Còn về việc kinh nghiệm tu học thì có thể đóng góp với Đặc San Vô Vi. Không nên để mỗi nhóm có một homepage như vậy, cộng đồng sẽ nghĩ sao về chúng ta? Thiếu tinh thần đồng nhất! Các bạn nên cố gắng tu thiền nhiều hơn, hầu gặt hái được kinh nghiệm, sẽ đóng góp cho Đặc San Vô Vi ở kỳ tới là hay nhất. Về tài liệu tu học, cộng đồng cần đến, sẽ order thẳng qua địa chỉ: vovi.com là đủ rồi.

Làm việc cống hiến cho chung thì phải có trật tự, chứ không phải mỗi người một ý, thì sẽ không có kết quả tốt ở tương lai. Xin các bạn nên hướng về thanh tịnh, dững mãnh tu nhiều hơn, thì sẽ có cơ hội đóng góp tốt cho chung.

*Quý thương,
Lương Sĩ Hằng*

(2) – Hỏi: Về cassettes Thầy giảng có pha lẫn nhạc, con nghe nhiều phản ảnh từ VN cũng như ở Bắc Mỹ là bị “cúp điện” trong lúc thiền, đang nghe băng Thầy giảng dễ mê, khi nhạc trời dậy bị giật mình tỉnh lại nhất là trong CD Nguyên Lý Tận Độ. Có nhiều đề nghị là băng Thầy giảng không cần phải để nhạc để được trang nghiêm và dẫn

điển liên tục. Con xin trình Thầy để lưu ý trong tương lai. Nếu có những khía cạnh khác cần phải biết, xin Thầy hoặc B. cho chúng con được rõ. Trong CD Sức Khỏe Tâm Linh, Ngục Tù Thế Xác, Hội Tu Tâm Linh, cũng có những phần nhạc mở đầu và chấm dứt, bạn đạo cũng thấy làm giảm đi tác dụng điển quang qua lời giảng của Thầy. Cùng xin đề nghị tránh để nhạc dù ít nhiều hay dù mở đầu hoặc kết luận trong các băng Thầy giảng Vương Thanh Sơn.

Đáp: Thưa các bạn,

Nhạc Thiền trước và sau mỗi bài giảng không bị cúp điển. Những bạn cho là cúp điển là trí chưa mở, tâm chưa định, cảm thấy mất điển đó thôi. Khi chúng ta có điển thì phải hòa tan với các giới, và quý trọng sự đóng góp chung. Không nên nghĩ sai và tạo sai cho chính mình. Nhạc thiền là giải tiến, chứ không phải là cắt đứt. Xin các bạn lưu ý và nghe kỹ lại và tự xét lại tâm mình trước khi phê phán. Thành thật cảm ơn sự đóng góp của các bạn ở tương lai.

Quý thương,
Bé Tám

13 tháng 11 năm 1996

Kính thưa Thầy,

Thầy khỏe không Thầy? Hai tháng trước, con có xin Thầy đưa Ba Má con đi Đại Hội Thái Lan. Thầy nói thôi đừng đi, mệt lắm, con xin Thầy con đi, Thầy nói ở nhà trông mẹ con. Việc này làm con lo xa, năm tới là năm Sửu, năm tuổi của mẹ con, mẹ con sinh năm Quý Sửu, không biết có chuyện gì đến không. Con xin hỏi Thầy, con lo xa, nếu chẳng hạn một khi mẹ con đi, thì nên chôn hay nên thiêu, có cần Thầy Địa Lý (Bác C. T. ba của L) coi hướng, coi tuổi, coi ngày giờ tốt không hở Thầy. Con xin Thầy chỉ cho con biết, mẹ con thọ được bao lâu nữa, lúc khi có chuyện xảy ra, khi mẹ con mất, thì con phải làm gì trước tiên.

Vài hàng con xin làm phiền Thầy, con xin tạm ngưng, con xin chúc Thầy luôn luôn khỏe mạnh, thân tâm an lạc. Mong sớm gặp lại Thầy.

Kính thương

Con

LLN

Tái bút: Con nhớ năm ngoái ở Thiền Viện Hai Không, Thầy nói ba má con lên được một cấp, thỉnh thoảng con nhớ lại câu này con thắc mắc không hiểu Thầy nói lên được một cấp là làm sao? Con xin Thầy dạy con, con xin cảm ơn Thầy. Ý quên, con xuống tóc rồi, khi cha mẹ mất, hoàn cảnh của con có phải để tang không Thầy? Con xin cảm ơn Thầy.

Manila, ngày 9/1/97

L N con,

Thầy vui nhận được thư con đề ngày 13/11/96 được biết con vẫn hiếu thảo phục vụ phụ mẫu và cộng thêm sự lo âu tương lai cho phụ mẫu, của cha mẹ. Cha mẹ lớn tuổi rồi thì phải ra đi theo đúng đường sanh trụ hoại diệt của Trời Đất. Sống để nhịn nhục, sống để học hỏi: không có bệnh hoạn không có dịp nhịn nhục. Sanh lão bệnh rồi phải tử. Chết cái xác thôì, mà má con hiểu rõ phần hồn là chủ thể xác, hướng tâm về thanh nhẹ mà tu thì phần hồn sẽ có cơ hội ra đi một cách dễ dãi hơn những người khác, nhưng mà nghiệp thân, mẹ phải chịu để học chữ nhẫn. Cha cũng vậy, học chữ nhẫn trước khi ra đi tùy theo cái luật nhân quả của người. Lúc sống biết tu, không có hủy hoại thể xác nhiều. Nếu không biết tu, hướng về dục, hủy hoại thể xác thì lúc đó chết phần hồn sẽ đau khổ. Con cũng vậy, con đã nghe nhiều, Thầy đã thuyết giảng nhiều lần, con hiểu vô sinh là cái gì? Phần hồn giáng lâm xuống thế gian nhờ sự kích động và phản động mới chịu tu, mới chịu thức tâm. Thấy cái tình dục là tai hại, hủy hoại thể xác nên bằng lòng dứt khoát lo tu thì phần hồn sẽ được thanh nhẹ.

Khi cha mẹ qua đời, nếu có đất riêng thì nên chôn và con cháu đông thì nên chôn. Còn nếu không, chúng ta có thể thiêu lấy tro. Cái phần tro đó sẽ rải khắp bờ biển để cho phần hồn được thanh nhẹ, giải tất cả những nghiệp từ bao nhiêu kiếp, người sống sẽ bớt lo âu. Đối với những gia đình đông con cháu, muốn có một kỷ niệm thì nên chôn đi, có đất thì nên chôn. Chôn để làm kỷ niệm. Cái

đó tùy nơi khả năng của mỗi gia đình. Nếu mà người tu khi lìa xác chết rồi thì chỉ có thiêu thối. Thiêu cho nó thanh sạch, dứt khoát hơn. Phần hồn dễ tu hơn, không có bận rộn, không có bị tất cả những chuyện này nhắc nhở, chuyện kia nhắc nhở phá rối luồng điện của chính mình.

Sự hiện diện ngày hôm nay, có mặt tại mặt đất đây, tương lai có tu thì phần hồn sẽ ở một nơi thanh nhẹ tốt đẹp hơn, hội nhập trong cõi tu - cõi ánh sáng của Trời Đất; đó cũng do luật nhân quả ấn định. Nhân tốt ở đời không có làm điều ác, không có hại ai thì khi chết khác hẳn người thường. Nếu mà giết người lúc chết sẽ khổ hơn. Trời Đất đều có luật lệ. Con thấy những người chết, cơ thể yếu dần, không có hoạt động được, phần hồn lúc đó không có sáng suốt, không tỉnh táo ra đi, không dứt khoát thì sẽ bị bên kia hạch tội, nhiên hậu mới cho hội nhập vào cõi âm mà hành sự để giải quyết cái luật nhân quả của mỗi cá nhân. Không khác gì thủ tục ở thế gian, không dễ gì nhập cảnh xứ của họ. Bên kia cũng vậy, tuy là tầng lớp thấp nhưng mà có thủ tục của tầng lớp thấp; tầng lớp cao có thủ tục của tầng cao. Khi hiểu được cái nguyên lý này thì chết không sao hết. Còn sống thì còn phục vụ thương yêu; người phục vụ thì được phát triển tâm từ bi. Lúc chết thì người cũng theo đường lối đó mà đi, không có gì phải lo âu.

Trường hợp của con, ba má có mất thì con chỉ vui đưa ba má đi bình an, đó là tốt nhất, không nên khóc, lo âu nữa. Ba má có nơi gửi gắm, hiểu được đường đạo thì con cứ yên tâm đưa ba má đi; vui lúc ba má đi. Không nên khóc, không nên bận bịu và làm khổ phần hồn của ba má. Thầy chỉ có bao nhiêu lời, chúc con cố gắng tu tiến. Kiếp này mình làm điều lành, kiếp sau mình sẽ được

hưởng, khỏi lo. Điều lành tức là con chịu tu, chịu thiền, chịu hiểu lấy con nhiều, càng nhiều càng tốt. Càng hiểu được con là thoát được. Tự thoát được nhiều nghiệp - cái nghiệp từ tiền kiếp cho đến bây giờ. Tu thiền, người tu thiền là lợi lộc, giữ tâm không phải dờn. Chúc con vui tiến.

*Quý thương
Lương Sĩ Hằng*

V T, ngày 24-12-96

Tôi tên N V T, 73 tuổi. Kính chúc phúc lành dâng lên Thầy và bửu quyến vạn thọ miên trường. Tôi có nhận thư Thầy ngày 5-9-95. Thầy đức độ từ bi thương xót chúng sanh mắc tội khổ biển trầm luân. Thầy mạng Đệ lâm phạm, cứu độ vạn dân cao chúng diệu quả vô lượng độ nơn, đức độ tình thương vô lượng thậm thâm rộng mở, nếu không sớm gặp Thầy kiếm tìm dễ chi, được Thầy chỉ dẫn chúng sanh tu học Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp để tiến hóa con đường giải thoát, chúng tôi tuy xa Thầy nhưng tình thương của Thầy lúc nào cũng nghe tiếng nói Thầy trong băng và sách, bài vở để học tập hành cho đúng lời Thầy chỉ giáo, chúng tôi quyết tâm tiến tu cho đến ngày viên mãn.

Kính thưa Thầy, tôi hành pháp theo giờ mỗi đêm Thầy có hướng dẫn trong sách Soi Hồn, Pháp Luân Thường Chuyển và Thiền Định, tôi nghe trong người chạy

rần rần từ chân lên đường xương sống lên, đầu thấy xuất hào quang chiếu ánh sáng trước mặt mấy lần mà tíc tắc. Tôi rất mừng vui, nhưng còn nghi chưa rõ sự gì hệ trọng, kính xin Thầy giải đáp cho.

Kính thưa Thầy, tôi gia đình vì hoàn cảnh khó khăn phải về hột quẹt gaz dựa lề ngoài lộ sau thường bị đau cảm, kỳ này cũng đau cảm và chóng mặt, đi Bác sĩ và vào bệnh viện nằm hết 7 ngày. Bác sĩ tâm không ra bệnh, giờ đi chưa vững cũng mấy tháng nay rồi. Kính Thầy có định về Việt Nam không? Kính chúc Thầy phước thọ trùng tăng.

Tôi kính bút dâng lên Thầy ban ân.
NVT

Manila ngày 9/1/97

Anh T,

Tôi vui nhận thơ anh, cho biết năm nay đã 73 tuổi rồi. Có sự hiện diện tại mặt đất này 73 năm, học hỏi không ít những sự kích động và phản động của tình đời bước vào khổ cảnh mới có duyên lành ngộ Phật Pháp để thực hành. Khi chúng ta tu PLVVKHHBPP thì chúng ta chỉ hướng về phần hồn mà thôi. Hồn làm chủ thể xác, dứt khoát như vậy, không phải thể xác làm chủ hồn. Nên đêm đêm chúng ta tu thiền, Soi Hồn, Pháp Luân, Thiền Định, tức là khứ trực lưu thanh, hòa với thiên giới trong thực

hành thì phân hồn dứt khoát đi lên, đúng đường vô sinh bất diệt. Khi anh cảm thức được sự vô sinh thì chắc chắn chúng ta rời khỏi thể xác không có đau khổ. Cái xác là tạm trong kích động và phản động để giáo dục chúng ta trở về mà tu, dứt khoát như vậy, dù bệnh, có chết cũng chuyện thường mà thôi. Chúng ta quán thông được điều này và cương quyết lo tu. Soi Hồn ít nhất một ngày ba lần, một lần nếu có thể làm 15 phút, còn không thì năm phút cũng được. Pháp Luân Thường Chuyển hít vô đầy rún, đẩy ngực tung lên bộ đầu thì con người nó sẽ khỏe mạnh. Lớn tuổi dễ hấp thụ bệnh cảm, vì tất cả vi trùng thế giới năm nay như là vi trùng Liên Xô rất mạnh; bệnh cảm khó thoát, phải chích ngừa mỗi năm, khoảng tháng 10 mỗi năm. Mỗi năm đều có một loại vi trùng khác nhau; khoa học đã tìm ra và chứng minh cho mọi người, đốc thúc cho mọi người phải chích ngừa để tự cứu.

Chúng ta tu về Vô Vi là hướng tâm về thanh tịnh, về Trời Phật, về Đại Bi mà hành sự. Chuyện lớn làm thành nhỏ, chuyện nhỏ làm thành không thì tâm mới an. Khi anh dốc lòng tu thiền, cảm thấy ánh sáng chiếu rọi, do đâu? Ánh sáng do sự quy hội của ngũ tạng, kim mộc thủy hỏa thổ đều có màu sắc riêng biệt hội tụ thành Mô Ni Châu xuất phát ra ánh sáng hòa hợp với đại tự nhiên mà hành sự. Người tu Vô Vi mới có duyên lành này, nhưng mà khi có, chúng ta phải dốc lòng dứt khoát lo tu, thấy khả năng sẵn có của chính mình có thể xây dựng được một đường tiến sáng tới vô cùng. Ánh sáng vô cùng là biển yêu của Thượng Đế, không có bị bão bùng nguy hiểm nợ nần, không có gì hết, chứng minh là chúng ta giải thoát, không bị đọa địa ngục. Cố gắng hành đi, thực hành đúng đắn! Soi Hồn, Pháp Luân, Thiền Định như vậy

càng nhiều càng tốt. Khi rảnh thì chúng ta dùng ý niệm Phật mà hiểu được nguyên lý của Nam Mô A Di Đà Phật, cũng được thanh nhẹ. Nếu không hành được thì lớn tuổi, nằm một chỗ, dùng ý niệm Nam Mô A Di Đà Phật.

NAM, cuối cùng của nó là thanh nhẹ, bật ra ánh sáng ngay trung tim chân mày

MÔ, chỉ rõ vật vô hình, trụ nơi trung tim bộ đầu chúng ta tỏa sáng

A, luồng điện ngay thẳng trung tim của hai trái cật, cũng phát sáng.

DI, trụ hóa ba báu linh tinh khí thần nơi trung tim trước ngực.

ĐÀ, là màu sắc: sắc vàng bao trùm khắp cả. Khi mà nhập định rồi thì cơ tạng phát sáng.

PHẬT hay thanh tịnh ở nơi mình. Mình biết lấy chính mình, biết sự sai lầm của chính mình mà sửa.

Tu thì dưỡng mãnh sửa tiến chớ không có nuôi tự ái nữa. Sửa chỉ có tiến, không bao giờ bị lùi. Ý chí cứ như vậy cho đến giải thoát. Nhớ dặn gia đình: "Phải vui, khi đưa tôi đi bình an, chớ không có chuyện gì phải lo, không có chuyện gì là phải khóc." Sống được bấy nhiêu tuổi là đủ rồi, đi tới thọ như vậy mà biết được điển quang thì bước về điển giới mà hành sự. Tiến tới là không lùi nữa, dứt khoát tu như vậy mới tự cứu, chớ khi già rồi ai mà lo? Mình phải biết tự lo. Tôi năm nay cũng 74 tuổi, nếu đêm đêm tôi không hành thì không có lời giảng sáng suốt như vậy. Tôi hành mới đạt được thì tôi mới nói cho anh nghe. Cơ hội cuối cùng của chính mình - nhân thân nan đắc, pháp nan ngộ, mà ngày nay anh có được xác thân và biết

được pháp để hành - khứ trước lưu thanh thì chỉ có thiếu thực hành mà thôi. Dùng ý chí cương quyết dững mãi như vậy, để tự cứu mình, chớ chẳng có ai cứu mình. Phật không có cứu mình. Phật là giải thoát, giải nghiệp chướng của Ngài, Ngài mới trở về nơi đó, thì chúng ta bắt chước con đường đó đi. Không nên nắn cái hình thờ rồi ỷ lại làm yếu thần kinh, rồi đốt nhang đốt khói làm ô nhiễm cơ tạng, mang bệnh không ai cứu. Cho nên chúng ta tu, dứt khoát lấy nguyên khí của Trời Đất mà sống. Pháp Luân Thường Chuyển là quan trọng; Chiếu Minh cũng vậy, hít thở đều hòa, cơ tạng lần lần khôi phục, bởi vì lớn tuổi mới tu thành ra mất linh khí rất nhiều. Có vợ có con là mất linh khí. Bây giờ phải cố gắng tu, khôi phục lại được một phần nào hay phần nấy, dù có chết đi nữa cũng ở nơi tầng số khác hơn những người không tu. Dững mãi chấp nhận như vậy, có luật của Trời Đất, có luật nhân quả rõ ràng, chúng ta không có giết hại ai thì tâm thức chúng ta sẽ bình an trước khi ra đi. Chúc anh tâm thân thanh nhẹ.

Quý thương,
Lương Sĩ Hằng

HOA KỲ

Portland, ngày 1 tháng 2 năm 1998

Kính thưa Thầy Tám,

Trước hết chúng con xin Trời Phật, Bê Trên ban cho Đức Thầy được nhiều sức khoẻ trường thọ để dìu dắt chúng sanh khắp năm châu về nơi bến giác.

Và sau đây là vợ chồng con Trần Văn Thoa và Trần Thị Loan ở Portland, Oregon. Vào ngày 20 tháng 8 năm 95, đang lúc bơ vơ lạc lõng đi tìm đạo là vì có người con trai 28 tuổi, hiền lành khoẻ mạnh, ngủ một đêm, sáng mai mất, không bao giờ trở lại. Chúng con buồn phiền vì nhớ con, con nguyện cầu Trời Phật ban cho con được qua cơn khảo đảo buồn phiền. May mắn thay, được bạn đạo, chị Khai ở Washington, Thiền viện Nhãn Hoà, có tâm đạo chị hết lòng chỉ cho con học pháp của Thầy kể từ ngày 01 tháng 03 năm 1996. Con cố gắng thờ Pháp Luân Chiếu Minh và Soi Hồn. Sáu tháng sau, con lên Thiền viện Nhãn Hoà, được bạn đạo, anh Trần Đình Long, dạy cho con thờ Pháp Luân Thường Chuyển. Con xin ghi nhớ hai bạn đạo và công ơn của Đức Thầy.

Nay con có vài hàng chữ để nói lên sự ghi ơn và tạ ơn Thầy:

Tạ Ôn Thầy

*Nay con đánh lễ tạ ơn Thầy
Vô Vi Pháp giúp con nhiệm mầu
Qua cơn khảo đảo mất con hiền
Hướng về Trời Phật con cầu nguyện
Khai tâm độ đạo dìu con học
Pháp lý Vô Vi con gìn giữ
Nhãn Hòa Thiền Viện con tìm đến
Long Đình tận độ cho con thờ*

Pháp Luân Thường Chuyển con ghi nhớ
Ngày đêm chăm chỉ con hành thiền
Bạn đạo Vô Vi thương yêu quý
Đón người tâm đạo trong tâm thức
Nay con học pháp đã nhiệm mầu
Ơn Trời Phật bề trên soi sáng
Hết buồn phiền, thức giác Thầy ban
Đời là tạm, hồn về nguồn cội
Cố gắng tu tâm thân khoẻ mạnh
Con về đánh lễ đấng Cha Trời
Chẳng còn động loạn chẳng còn mê
Sinh tử ra đi cũng là về
Về nơi Thiên quốc chính là quê
Quê xưa chốn cũ là vĩnh cửu
Ơn tổ tiên con về với đấng Cha
Thầy ban chánh pháp con tu tiến
Nay con đánh lễ tạ ơn Thầy

Kính bái
Trần Văn Thoa

Kính thưa Thầy,

Và sau đây là con kính xin Thầy chỉ cho con một điều con đang gặp phải là vợ con là Trần thị Loan, sinh năm 1935, 63 tuổi cùng học pháp thiền đến nay cũng được gần hai năm rồi. Vào khoảng 6 tháng nay, bộ đầu rút suốt ngày đêm, từ trung tim chân mày cho đến đỉnh đầu, Hà đào Thành, cứ như có cái gì đè nặng lên đầu, thắt chặt lại, rất là khó chịu. Đi bác sĩ khám, không biết bệnh gì, cho thuốc uống mà không hết. Xong con cho đi châm cứu hai lần, uống 5 thang thuốc bắc không hết. Nay

con chịu bó tay, không biết làm cách nào, cứ mỗi đêm trước khi đi ngủ là phải lấy nước đá đắp lên đầu thì mới ngủ được.

Nay con kính xin Thầy có cách nào chỉ cho con. Con xin thành thực tạ Thầy. Chúng con xin Trời Phật bề trên ban cho Thầy được dồi dào sức khoẻ để dìu dắt chúng sanh trên đường hành đạo pháp.

Nam Mô A Di Đà Phật

Nay kính bái,

Chúng con: Trần văn Th.

Trần thị L.

10 tháng 2 năm 1998

Th. con,

Thầy vui nhận được thư con 1/2/98, đã biết con đã tự vượt qua tình phụ tử thương yêu, đã tách rời nơi cõi tạm, ý thức tu thiền là tự cứu và tái tạo duyên lành ở kỳ sau.

Con biết được Thiên Quốc là gốc gác của phần hồn, dốc lòng tự tu tự tiến thì mới thấy rõ tình trời phục vụ tâm linh, không khác gì người cha yêu quý con mình và tâm thường dìu tiến. Con may mắn được ngộ một pháp thực tiễn tâm linh cứu mình cứu họ. Cũng như bạn đạo của thiền đường Nhãn Hòa xây dựng cho chung. Quý trọng lẫn nhau, quý hơn người thân trong gia đình, chứng minh

*cần khôn vũ trụ là một, mọi người dốc lòng tu hành tự
tiến, khai mở trí tâm quý yêu Trời Phật, tự về Bến Giác.*

*Cuộc đời tạm bợ đó con
Quy y Phật Pháp chẳng còn si mê
Tự mình hướng trở lộn về
Chiều sâu tâm đạo mãi mê thực hành
Chẳng còn lý luận cạnh tranh
Lui về thực chất đạt thanh đạt hòa
Tâm thành thực hiện xuất ra
Cần khôn vũ trụ chan hòa tình thương
Mọi người thức giác dựa nương
Trí tâm thanh nhẹ yêu thương hoài hoài
Tiến về Tiên Giới thanh đài
Tu tâm sửa tánh tiến hoài không ngưng
Cùng chung xây dựng tương bằng
Nơi nào cũng vậy cũng ứng luật trời
Tự mình thức giác giúp đời
Cùng tu cùng tiến cùng lời chơn ngôn
Mong con ý thức phần hồn
Vui tu thanh tịnh ác ôn tiêu trừ
Tình thương ước nở nụ cười
Chung vui sum họp rưới tươi tình đời
Siêu nhiên cấu trúc có Trời
Tâm ta cũng vậy hưởng lời chơn ngôn
Chúc con vui vẻ ôn tồn
Tu tâm dưỡng tánh giữ hồn lo tu*

*Quý thương,
Lương Sĩ Hằng*

VOVI LED Publications
Ấn Tống và Kính Biểu

**Muốn thỉnh kinh sách hay phát tâm ấn tống,
xin liên lạc:**

VoVi Friendship Association of Northern California
PO Box 18304
San Jose
CA 95158, U.S.A.

Điện thư: vovipubs@vietshare.com

Printed for Free Distribution / Not For Sale

website: <http://www.vovi.org>

Các sách do Hội Ái Hữu Vô Vi xuất bản:

- Tham Gia Phát Triển Trí Tâm '97 (2002).
- Thư Từ Lai Vãng '97 (2002).
- Thượng Đế Giảng Chân Lý (2002).
- Phép Xuất Hồn & Quái Mộng Kỳ Duyên (2002).
- Đời Đạo Song Tu & Tình Trong Bốn Bể (2002).
- Tham Gia Phát Triển Trí Tâm '96 (2001).
- Thư Từ Lai Vãng '96 (2001).
- Tôi Tầm Đạo (2001).
- Thiền Vô Vi (2001).
- Vấn Đáp Căn Bản (2001).
- Kinh A Di Đà (2000).
- Phụ Ái Mẫu Ái (2000).